

НАСАМО СА ТВОРЦЕМ

Највећа предност I

»Тада дођите, вели Господ, па ћемо се судити.« (Исаија 1,18)

Права је драгоценост

Што се смемо молити,

Што хришћани пред троном Божје

Милости могу да стоје. Тамо је добро оставити све терете,

А Он, по обећању, даје снаге своје. Уз то још треба оружје Божје узети,

И тако, гледајући у Њега, побеђивати.

Претпоставимо да живиш у главном граду и да те председник твоје земље упорно позива да хитно дођеш и да му изложиш своје личне тешкоће. Да ли би одбио да пођеш? Претпоставимо да упорно понавља колико му је стало до тебе, да поручује како разуме твоје невоље и да је спреман да учини све да ти помогне. Ако би ти још рекао како је за тебе у банци већ уплаћено довољно новца да се реше твоји животни проблеми, и да ће, ако дођеш к њему, спремно одложити своје државничке послове и теби посветити пуну пажњу — да ли би одбио понуду?

Можда си већ одбио још бољу понуду? »Дођите па ћемо се судити«, позив је који теби упућује Створитељ свемира. Обраћаш ли пажњу на Његов позив? Кад Онај који је створио светове, који одржава планете у кретању правилним путањама, који даје живот свакој власти траве, који храни врапце, који се брине за потребе човека, а уз све то је Онај који »показује своју Љубав к нама тако што Христос умре за грехе наше док још бејасмо грешници« — кад те Он лично позива да разговара са тобом — да ли се одазиваш?

Зар не кажеш често: »О, Господе, презаузет сам. Немам данас времена да разговарам са Тобом.« Зар ниси често презрео Његов позив да се насамо сретнеш са Њим и затим, у глупој журби стрмоглаво јурио у поразе тог дана. Како је мало оних који схватају да је потпуно неопходно да свој дневни програм добију од Бога. Ми наглашавамо службу. Понављамо велики налог: »Идите по целој свету.« Понављамо како је Исус живео да благослови друге, и да је рекао: »Јер је син човечији дошао да служи.« Схватамо да морамо да опонашамо овај вид његовог живота, и да морамо да послушамо Његову заповест да служимо ближњима где год се налазимо. Због тога журимо и при томе шапућемо својим гладним срцима да »нема религије без службе«.

На крају то је истина. Сасвим исправно тврдимо да треба много служити. Али не смемо заборавити да је Исус често тражио самоћу. Много пута одлазио је у осаму планина да се моли и размишља. Марко нам говори како је Исус устајао много пре освета дана и повлачио се на тихо место за молитву. »Ови часови самоће били су Исусова потреба, Били су то

најузвишенији часови у Његовом животу. Били су то сати који су Његово дело чинили божанским. Из ових часова одмора требало је да произиђу многи, послови за које су се они припремали и јачали. »Наша снага за службу произлази из истог извора и ми је морамо стећи на исти начин. Ако немамо тихе часове кад Бог може да нам говори, наш ће рад брзо остати без снаге, без обзира колико ужурбано служимо.«

Следећи случај приписује се господину МекКон-кију и помаже нам да уочимо важност провођења времена са Богом у самоћи: На обалама језера Хјурон, прича он, једног касног летњег дана, неколицина нас је стајала на доку и чекала долазак пароброда. Око нас чуо се жамор. Присутни млади чиновник је рекао: »Хајдемо у рибарницу.« (Било је то рибарско село и у њему је пословало мало предузеће у коме су људи паковали своју рибу.) Ушли смо са њиме, а он је за нама затворио врата и рекао: »Слушајте!« Док смо тамо стајали могли, смо јасно да чујемо како се приближава брод, јер се чуло како лопатице пароброда ударају о воду. Затим је изишао напоље на док, на коме су људи разговарали, а шум пароброда који се приближава је ишчезао. Поново је са пријатељем ушао у просто-рију, и поново се јасно чуо шум. Били смо на месту тишине. Око нас није било гласова који су узнеми-равали, реметили или разбијали тишину, и тамо смо јасно могли да чујемо пароброд који се приближавао. Изашли смо и сели на док. Након неколико минута дим из димњака пароброда појавно се изнад острва. »Какве ли поуке!« размишљали смо. Кад смо сами у својој соби заједништва са Богом, можемо да чујемо Његов глас. Бог нигде другде не може да нам открије свој ум.

Кад је Данило био први вавилонски министар, проналазио је могућност да се три пута дневно среће с Богом. Све што су људи тада тражили од Данила било је да тридесет дана престане да се моли Богу само тридесет дана. Многи хришћни престали су да се моле у дужем периоду времена, док су им на путу били само лавови небриге и духовне лењости. Међутим, Данило је био другачији. Он је познавао свога

Бога. Често се у самоћи сретао с Њиме. Сматрао је да је тај сусрет са Богом изузетна предност живота још више, сматрао га је неизбежном нужношћу. И пре је изабрао да га баце у лавовску јаму са Богом, него да живи у палати без Њега.

Тајна Данилове силе, Данилове мудрости, Дани-лове заштите била је у самоћи и обраћању Богу. Људи силе свих времена били су људи молитве. Били су то људи који су тежили да се сусрећу с Богом у самоћи — људи који су знали да је зајед-ништво са Богом највећа предност и једини извор силе. Помисли само шта бисмо све могли да научи-мо кад бисмо били само месец дана с Богом. А овде, крај Његових ногу, треба да се припремамо за небо. Он не ограничава наше дружење. Морамо одлучити колико ћемо времена провести са Њиме и какав ћемо однос стећи у овом дружењу. Резултат ће се јавити на основу односа који постоји. Учитељ ће нас испунити неограниченом силом за службу тек кад Му се потпуно предамо

Немој никада заборавити да је твој боравак са Богом твоја највећа предност. Њега у самог мо-жеш да сретнеш у тајној соби молитве, на свом свакодневном послу, у уличној вреви. Кортланд Мајерс каже: »То је толико дивно, и толико стварно. То је највредније у животу.« И да не бисмо изгубили најбољи део живота, заповест нашег Спа-ситеља гласи: »Уђи у клет своју, и затворивши врата своја, помолити се оцу својему који је у тајности; и отац твој који види тајно, платиће теби јавно.« Песник нам преноси заповест овим речима:

*Ту негде, између јутра и вечери, Пријатељу мој, ти време потражи! И моли Бога да кап росе небеске
Твоје срце ублажи. Божјом силом наш ће дух немире излечити све, Јер се у тихој молитви добија нова
снага за послове.*

Можда можеш да пожалиш што превише времена проводиш са људима, али никада нећеш пожалити што много времена проводиш са Богом. Због тога настој да сваког дана будеш насамом с Њиме. Сретни се с Њиме у соби тајне молитве! Изложи Му свој живот! Не покушавај било шта да сакријеш пред Његовим свевидећим очима. Затвори врата свог срца за сваки утицај који узнемирује, и тежи да будеш насамом са својим Створитељем све док Га не угле-даш, да можеш да пођеш у сукобе живота обучен у Његову праведност и силу.

*У тишини с Тобом — кад свиће нови дан,
Кад мрак узмиче и птице се буде, Још брже из свести нестаје сан,
Ако прво потражим Тебе, а не људе. Кад сам сама с Тобом, очи више нису снене,
Од свежине росе замиришу руже. У тишини с Тобом након посла
Све се смири, Кад се над пољаном, Пружа тамна ноћ. Кроз заштитничко крило Твоје,
Моје око вири, И сигурна сам да је у Теби сва моја моћ. И тако ће на крају бити,
Кад нов дан сване, Кад мрак узмакне
И све птице се пробуде. Ох, у то славно јутро,
Твоја нога ће стати на Земљу, И знам да бићу с Тобом у тај дан победе.
Херијет Бичер Стоув*

Живот који има смисла II

»Будите дакле ви савршени.« (Матеј 5,48)

»Само је један живот који побеђује, а то је живот Исуса Христа. Свако може да има тај живот; свако може да живи таквим животом.« — (ЧарлсГ. Грамбал

На свештениково питање пословном човеку да ли је хришћанин, дошао је овакав одговор: »Не, не могу рећи да јесам. Не знам, али ипак мислим да сам добар као и већина чланова цркве. На пример јуче сам се укрцао у воз и у мој одељак је ушла, и села поред мене, жена коју добро познајем и која је позната по свом у раду у цркви. Тврди да је хришћанка и зна да ја нисам хришћанин. Али за време тог трочасовног путовања, није урадила ништа добро, осим што је оговарала своје пријатеље и суседе, причајући приче о њима, све док се воз није зауставио у граду, а ја био срећан да се растанем с њом. Зашто је та жена која тврди да је хришћанка провела толико времена у оговарању а није рекла ништа о свом Учитељу?«

Да, због чега хришћани толико мало говоре о свом Учитељу? И зашто Га њихови животи тако често поричу? Жалосна је чињеница да хиљаде хришћана задовољно живе на ниском степену, не имајући жеље да расту до висине раста Христовог, и без циља да живе животом који има смисла. Они не улажу одлучан напор да надвладају грехе који су их обузели. Не пружају руке онима који су у беди. Код куће нису увек од користи и често су непријатни. На своје сараднике не утичу позитивно. Уживају у истим властима, читају исто штиво и гаје исту таштину коју су имали пре него што су постали хришћани. Немају довољно вере да би били срећни на молитвеним часовима али су зато много срећнији у уживањима које треба одба -цити. »Па шта ту није добро?« питају. А овакво питање само по себи знак је опасности. Оно увек показује ниску

духовност.

Било би веома добро кад би сваки хришћанин на све појединости примењивао исти начин провере који је један младић примио од своје мајке, како би проценио изазове задовољстава док је био на студијама. Она му је писала: »Ако желиш да процениш да ли је неко задовољство исправно или не, прихвати ово правило: Све што ти слаби разум, отупљује оштрину савести, замрачује доживљај Бога, или одузима привлачност духовним вредностима, што год увећава власт тела над умом-то је за тебе грех.

Има хришћана који не чине ништа — ништа што може да се осуди, ништа што заслужује покуду. Они су као штедионица коју је контрола затворила. Калев Кобвеб каже о њој: »Та установа је била сасвим на месту. Није недостајало поверење у њене чиновнике. Редовно је плаћала камате. Због чега је онда била затворена? Због тога што није напредовала. Једноставно, мировала је.«

Штедионица је пропала, и пропашће и сваки хришћанин који се задовољава животом на ниском нивоу. Нарочито је опасно бити задовољан пуким избегавањем зла.

"Говори се да је пре више година на Сицилији постојао извор који је извирао из сумпорних наслага, па је ова вода претварала у сумпор све преко чега је текла. Рибица која би доспела у ову воду брзо би била прекривена сумпором, губила би моћ да се креће, угинула би и на крају се претварала у сумпор. Грех је као тај извор. Остати миран у хришћанском искуству значи окаменити се у греху.

И још више: не само што се такви хришћани губе, него се и други спотичу о њихове неуспехе, јер, како је већ речено, сваки хришћанин је нечија Библија. Хришћани на ниском степену су камење на путу живота о које се спотичу неизвежбане ноге. Њихов живот стално узвикује: Јеванђеље је сила на спасење, али за мене није учинило много.«

Др. Л.В. Манхол имао је у младости искуство које би могло да буде упозорење свима нама. Оно се догодило пре његовог ступања у свештеничку службу. С пријатељем, који га је посетио, отишао је једном у коцкарницу. Следећег дана је срео другог пријатеља за кога је био заинтересован, и поново га упитао да ли би хтео да постане хришћанин. »Не желим да ми више говориш о томе,« одговорио је пријатељ. »Синоћ сам те видео у коцкарници. Имам веома мало поверења у човека који тврди да је хришћанин а може се срести на сумњивом месту забаве.«»Никада га нисам придобио«, каже др Манхол. »Отуђио се од Христа. Касније сам га срео на Западу у безнадежном бродолому.«

"Због чега је тако много хришћана задовољно својим животом на ниском степену? То је због тога што нису вољни да плате цену за живот који има смисла, нису вољни да проучавају Књигу упутстава и да је се држе. Сећам се једне њујоршке фирме о којој сам читао пре извесног времена. Неки послован човек из Јужне Америке наручио је од те фирме много робе. Дао је подробна објашњења како да се роба упакује, али су намештеници фирме »добро знали« како се роба пакује. Није им из Јужне Америке било потребно никакво упутство за паковање. Тако је роба упакована на њујоршки начин. Неколико седмица касније фирма је примила писмо у коме је било обавештење да је сва роба уништена јер није упакована како је речено, и да због тога фирма мора поднети и сву штету. Изгледа да је робу требало преносити на леђима мазги преко скоро непроходних планина. Ове мазге би се понекад спотакле и скотрљале низ стрмину. Робу је требало упаковати и за ову могућност. Њујоршка фирма је пропустила да то уради.

И многи хришћани сматрају, као људи запослени

у овој њујоршкој фирми, да је њихова процена

довољна. Ипак, неопходно је следити савете Књиге упутстава, а она показује како изгледа живот који има смисла и како се он постиже. Често хришћанин треба да чита ову Књигу на коленима. У животу хришћана који су на ниском степену нема данас много озбиљног читања Библије, а ни много моли-тве. Стварна молитва и стваран неуспех не јављају се никад заједно у хришћанском животу. То су појмови који се узајамно искључују. »Велики људи молитве,« каже Кортланд Мајерс, »одувек су били познати по свом чистом срцу које љуби.« Један други мислилац каже: »Кад је душа дуго у заједништву са Богом, грех постаје крајње грешан, а рађа се и велика жеља да се он победи. Искушења губе своју моћ. С лица кушача се скида маска и он више не личи на анђела светлости. Тајни извор силе даје победу у борби против жеље и пожуде.«

Једини живот који има смисла јесте несебичан живот Исуса Христа. Библија објашњава како је могуће живети тим животом, а природа на свим местима настоји да поучи човека да живети животом који има смисла значи бацити се у вртлог великих светских потреба. »Нема птице која сече ваздух, ни животиње која се креће по земљи да не служи неком другом животу!... Цвеће одише мирисом и открива лепоту овом свету. Сунце расипа своју светлост да развесели хиљаде светова. Океан, иако извор свих наших врела и студенаца — прима реке из сваке земље, али узима да би дао. Магле које излазе из његових недара падају као кише и натапају земљу, да би из ње могло да ниче и пуци.«

Да, природа је добар учитељ о животу који има смисла, и једном, кад те заморе књиге, посао и све обавезе, пођи и седи на травнату обалу реке, и дозволи јој да ти исприча своју животну причу. У реци има нечега толико људског и дружељубивог! Како Хенри Ван Дајк каже: »Она има свој живот, карактер и глас...

Може да говори различитим гласовима, бучним и тихим, и о многим поједи-ностима, тешким и ведрим. За стварно дружење и пријатељство нема у живом свету ничега што се може упоредити са реком.»

На брдима и у даљини вечно је пролеће. Одатле креће и жуборећи тече у долину поток — тако мали да га можеш прекорачити. Тече и тече у долину, остављајући иза себе стотину брда, јурећи кроз плодна поља, окружујући богате градове, расте све док не постане незадржива река која протиче поред твојих ногу. Целим својим путем она предаје себе. Наводњава цвеће и траву на својим обалама, дрвеће пушта своје жиле и напада се њеном влагом, птице се купају у њеним плићацима, краве гасе своју жеђ у њеном току, рибе у њој налазе своју храну, а она, пошто тихо постаје већа и јача, на својим плећима носи велике трговачке бродове. И коначно, **не тражећи награду**, њене воде тихо пролазе и губе се у вечној дубини. То је прича коју прича река. То је прича о несебичном и делотворном животу — животу који има смисла.

Да ли реку нешто кошта то што расипа благослове док тече? Да ли ружу нешто стаје расипање мириса по свету? Да ли нешто кошта пшеницу то што расте и храни гладне милионе? Зато н хришћанин мора живети животом који има смисла. Тако може да живи сваки човек и свака жена. Али, такав живот не може да се нађе на распродаји. Живети значи ослободити се греха, а грех је, после Бога, највећа моћ.

Као што телескоп поуздано може да пронађе звезду на небесима, тако поуздано и душа може да пронађе Бога. Сећаш ли се догађаја са посадом брода која је била већ малаксала од жеђи? Сигналима су понављали и понављали пароброду који је пролазио поред њих: »Дајте нам воде!« Увек су добијали одговор: »Захватите тамо где сте!« То им се чинило као груба шала. Коначно су у дубоком разочарењу захватили воде, и на своје запрепашћење утврдили да је била слатка. Били су на самом ушћу реке Амазон, а да то нису знали.

Тако, »захвати« снагу тамо где си, да можеш да живиш животом који има смисла. Тајна овог живота је у одржавању везе са Богом, а »молитва је невидљива нит која води из Божјег срца у срце човека. Та веза је толико стварна и поуздана као електрицитет и сила земљине теже. Није тајанствене-нија и није мање практична. Урадити нешто на овај начин једнако је разложно као кад се ради помоћу било ког природног закона или проналаска.« Да, молитва је велика стварност живота. »Молио сам се Богу да учини да будем изузетан хришћанин,« писао је у свом дневнику велики и добри Вајтфилд и његов живот је постао доказ да је та молитва саслушана и да је на њу одговорено. Едвардс каже о њему: »У духу, у обилној молитви, у непрестаном раду, у љубави за Христа, и у озбиљним и неуморним напорима да људе одврати од њихових греха и поведе их Христу, показао се као 'изузетан хришћанин,' што се и молио да буде.«

Бити изузетан хришћанин, живети животом који има смисла, најузвишенија је радост. Др В.Т. Грин-фел каже о почетку своје каријере у животу који има смисла: »У свом животу, кад сам крај ногу Д.Л. Мудија први пут прихватио Христа као свог Учитеља, моји једини слободни дани, које сам раније посвећивао уобичајеним младичким забавама и занимањима, посветио сам отвореним богослужењима и посетама подземних насеобина на аутопуту Ратклиф. Промена је била толико изненадна да сам био у стању да је доживим у својим осећањима. Требало ми је много напора да уопште проповедам, још више да проповедам на улици и у суседству у коме је становало много мојих колега студената. Уживао сам у осећању атлетских победа, и освајао сам више трофеја. Али, никада се у мом уму није постављало питање која радост је стварнија; она до које сам долазио кад сам служио себи, или она која се јављала за време служења Христу. Како сам је сагледао тада, тако је видим и сада, после двадесет пет година, иако из мало различитог угла.«

Тајна молитва је дисање живота који се исплати, јер »Бог се постепено губи из живота оних који се не моле.« А са тајном молитвом иде и проучавање Библије. Ове две неизоставне вредности могу да се појачају на различите начине. Буди упоран да успеш у свему што предузимаш. »Не дозволи да нерођено јуче донесе сутра срамоту«, него ради у духу уметника који је, кад су га упитали коју своју слику сматра најбољом, одговорио: »Следећу!« Не дозволи да те смрве јучерашњи неуспеси! Говори Богу о њима и добро упамти да је данас нови почетак! Искористи га што је могуће боље! Рад помаже у очувању чистоте, и једна је од тајни снаге која расте. Веруј у свој посао! Веруј да он заслужује твоје најбоље напоре и зато му се потпуно предај!

Људи и жене богатог искуства говоре нам да су обазривост у исхрани, редовност у купању и оданост гимнастици добри помагачи у борби за чист живот. Добро штиво је други помагач. Чарлс Дикенс је био свестан колоко га је његова љубав према добрим књигама бранила од искушења. Мног младих људи уздржали су се од погрешних мисли помоћу своје оданости хобију. Џон Кајт Фалконер имао је добар хоби. Сваке седмице једно вече посвећивао је еванђеоском раду за сиромашне у Лондону. Чарлс Кингсли је, кад су га упитали за тајну његовог благословеног живота, одговорио: »Имао сам пријатеља.« Зато, окупи око себе добре, одане пријатеље, буди такав пријатељ другима, а изнад свега, учини Бога својим пријатељем, јер »Он надмашује све.« И увек имај на уму да »ако Господ неће чувати града, узалуд не спава стражар.« Добре одлуке не могу се супротставити дневним искушењима. Безрезервно предање Богу једина је сигурна заштита. Зато све подложи Њему, и уздај се у Њега, јер Он »може да те сачува од пада.« Како је неко други записао: »Поуздај се у Бога, поштуј себе, буди јак у Христовој сили и ступаћеш на младог лава и змију отровницу.«

Свет чезне за људима и женама које ће живети животом који има смисла. Хоћеш ли? Бог жели да у твоје срце упише закон љубави и чистоте. Жели да твој живот у овом грешном свету буде чист као љиљан у устајалој бари. И више од тога. Он жели да и другима помогнеш да поново задобију своје изгубљено наследство. Жели да помогнеш другима да живе животом који има смисла. Зар твоје срце не крвари кад видиш како многе жене продају свој леп, племенит живот за пролазна задовољства? Зар те не боли кад видиш младе људе са могућностима

сјајне будућности како јуре у пропаст? Онда стани на пролом! Буди Дакило! Буди Јестира. Кад милиони пропадају, немамо времена да размишљамо о удобности или себичном адовољству. За своје сопствено добро, за добро других, и за вољу Христа, живи животом који има смисла. Следи Павлов савет Тимотију, »држи себе чиста,« јер је чистота моћ. Чини оно што је право и имај на уму да Бог не само што опрашта прошлост, него и осигурава силу за садашњост и наду за будућност.

Не говори: »Много сам грешака починио. Нема смисла.« Једног дана Микеланђело је посматрао разбацано камење. Међу њима се налазио и мраморни блок, одбачен као бескористан. Уметничко око је у том одбаченом комаду мермера видело нешто вредно. Из њега је исклесао предивну статуу. Тако и велики Градитељ душа види изванредне могућности у твом животу. Он од њега жели да створи живот који ће бити благослов свету – живот бољи него што си се усуђивао да сањаш- јер Божји идеал за твоју децу виши је од највише људске мисли».

Најжалоснији ризор на земљи није кад млади хришћанин полази на ледину да се одмара баш у тренутку кад други отпочињу свој животни задатак, већ је највећа од свих трагедија жалосна слика младе особе која живи живот који има смисла. Кад бисмо се бар за трен отргнули од презаузетог, ујурбаног света и добили праву слику о животу и о свему што нам је стварно важно, уверили бисмо се да је, ма колико то скупо изгледало, живот који има смисла вредан труда. Јер истински живети значи бити одан Богу пријатељи ма, То је незадржива моћ да се чини добро, и то је срећа која не вене, коју свет не може ни да да, ни да одузме. Можеш ли живети оваквим животом? Желиш ли?

Припрема за службу III

»Непрестана молитва праведнога много може помоћи.« (Јаков 5,16)

*»Божја највећа моћ за придобијање људи за њега јесу молитве њихових ближњих.«
(Коршланд Мајерс у књизи Стварна молитва)*

Један велики проповедник у Лондону имао је велику цркву. Верници су скоро сви били људи високог друштвеног положаја, најугледнији људи у друштву. Проповедник је био добар говорник, књижевни геније, песник. Али, упркос његовој изузетној способности, клупе цркве постајале су све празније. Коначно је пошао пред Бога и питао за разлог. Желео је промену у свом животу. Осећао је да му треба сила. Вапио је Богу да му покаже која је његова највећа потреба. И прича нам да је, док је био на својим коленима пред Богом, чуо глас, јасан као сваки људски глас: »Живи живот! Живи живот!« Проповедник је одлучио да живи животом који има смисла, а као производ таквог живота потпуно су се измениле верске прилике у том делу Лондона.

Кад је једном еванђелиста Вилбур Чепмен био у Енглеској, упитао је успешног проповедника Бута шта сматра тајном свог значајног успеха у хришћанској служби. Велики освајач душа за тренутак је заћутао. Суза је клизнула низ његово лице, па је онда рекао: »Ако постоји било каква тајна мог успеха у придобијању душа, то је: Од кад сам први пут запазио сиромашне у Лондону, Бог поседује све што је у мени.«

На једном састанку Студената добровољаца велики вођа иностране мисије, Шервуд Еди, је причао: »Сећам се како сам пре петнаест година, пред полазак у Индију, седео у соби са својим другом из собе; он је сада у Кини. Тада сам му рекао: »Шта ћемо рећи људима у мисијском пољу? Какву поруку имамо за њих? Да ли само идемо да им говоримо о Христу? Ако је тако, зар нам не би било јефтиније да им пошаљемо Библије и трактате? Можемо ли им казати да знамо како Исус Христос спасава, како нас смирује, и како смо Његовом силом више него победници? Нисам задовољан. Не осећам да имам поруку која ми је потребна за људе тамо, а немам ни искуства ни силе. Ако то немамо, није ли једино што нам треба пре него што напустимо ову земљу — да Га упознамо?«

Тако ови хришћански радници сведоче да свако, ко жели да буде успешан, мора живети животом који има смисла, а то сведоче и сви други који су успешно задобијали душе за Христа. Вилбур Чепмен то поставља овако: »Бог нипошто не жели да вас употреби у задобијању душа док не поседује све што је ваше.«

Тек кад је канал живота отворен, очишћен од греха, Бог може кроз њега да пружи своју моћну руку за спасење других. Помислите како су Суецки и Панамски канал преобразили светску трговину. Океани се нису променили, али кад су биле уклоњене препреке, отворили су се водени путеви народима и благослови свету. Баш као што је рекао један велики мисионар: »Свој пут у мисију платио сам животом.« То значи да живети стварни живот пред-ставља цену у хришћанској служби. Неко је једног дана

рекао: »Желим да будем Хенри Марти.« Пријатељ му је одвратио: »Тада живи онако како је живео Хенри Марти!« Ако желиш да будеш успешан у задобијању душа, живи онако како живе они који успешно задобијају душе. То је све.

Задобијати душе за Христа највећа је предност. Госпођа Тејлор је изјавила после вишегоди-шњег тешког рада у Кини: »Живот не пружа ни једну драгоценију прилику од прилике да радимо на спасавању изгубљених.« Често мислим о речима једне мисионарке из веома тешког подручја. На састанку Студената добровољаца она је причала о свом заробљеништву. Дрхтао сам од онога што је причала. Био сам запањен кад сам чуо како са сузама говори: »Желим да се вратим!« Поново сам је срео четири године касније. Прилике јој још увек нису дозвоља-вале да отпутује, али се на њеном блиставом лицу оцртавала чежња за повратком у земљу у којој је била заробљена.

Кад је Флоренс Најтингел чула позив за своју потпуну службу, одлучила је да се одрекне удобности живота и своје време посвети патницима Кримског рата. Један млади човек чуо је исти позив, а кад су га упитали због чега иде у Јапан, одговорио је: »Због тога што осећам да је то најбољи улог мог живота.« Показало се да је то истина.

Анђели би радо обавили послове који стоје пред људима и женама двадесетог века, али Бог је овластио хришћане да буду Његови сарадници у послу спасавања изгубљеног света. Анђели спремно чекају да помогну сваком раднику. Они су »служ-бени духови који су послани на службу онима који ће наследити спасење.« У току неколико хиљада година посао спасавања изгубљеног света најважнији је задатак. Бог је толико закупуљен спасавањем да је дао свог Једи-нородног Сина за овај свет, да живи и умре за његово откупљење. Велике војске анђела спремне су да помогну људима и женама у овом важном послу. Кључни задатак хришћана, као Христових представ-ника, јесте да спасавају душе. Један хришћанин је изјавио: »Хришћанин који не ствара друге хришћане толика је противуречност свом основном појму као ватра која не греје, или као пламен без светлости.« А други је закључио: »Велики разлог због којег се хришћани обраћају и због ког жнве на овом свету јесте да извлаче грешнике из ватре. Ако то не остварују, боље да су мртви.«

Какав је однос молитве према хришћанској слу-жби? Погледајте уназад у историју хришћанске службе и пронаћи ћете да је живот људи и жена који су духовно уздигли свет био прожет молитвом. Забележено је о Лутеру, чије име представља основ велнке Реформације 16. века, да је, када је био нарочито заузет, имао обичај да каже да мора у молитви да проведе више него обично како би могао много да уради.

Биограф Дејвида Брејнера пише о њему: »Био је моћан у молитви, како би требало да буду сви хришћани. Имао је обичај да многе ноћи проведе будан снажно вичући Богу у истинској борби за спасење грешника. После неког разочарења журио је ка Богу и молио се жестоко и вапио: Не нама Господ, не нама, него свом имену славу дај!«

Колумбо, Ливингстон и Вајтфилд умрли су на својим коленима. Д.Л. Муди каже да је Бакстер дахом молитве обојио зидове своје радне собе, и кад је био помазан помазањем Светога Духа, послао је реке живе воде па су се обратиле стотине.« Џон Нокс се молио: »О Боже, дај ми Шкотску, или ћу умрети,« а имао је у свом раду такву моћ да је краљица Мери говорила: »Бојим се Џона Нокса више него војске од 20,000 војника.« Р.Ф. Хортон у својој књизи Победа у Христу каже: »Мислим да су све победнике који су победи-ли, чија блистава имена као звезде сјаје на небу, где ће вечно остати, одржали њихови часови молитве.« Да ове душе нису настојале да буду саме у дубокој тишини између себе и Бога, никада не би предузеле велика дела, и сасвим је сигурно да она не би никада била учињена.« Највећи од свих мисионара, који је у добу од тридесет три године могао рећи: »Посао сврших који си ми дао да радим«, молио се, молио се жарко, молио се како се човек никад није молио.

То су само неки из велике војске хришћанских радника који се придружују Несими, хришћанском просветитељу Јапана у изреци да, ако желимо да напредујемо, »морамо напредовати на коленима.« »Због тога, наша победа над собом и грехом, или другим душама, или над тешкоћама и немогућнос-тима,« каже други, »зависе од слободног и неомета-ног заједништва са Богом, у којем постајемо вољна оруђа у Његовим рукама. А то заједништво плод је непрекидне молитве.«

Хришћанима који се моле »**кључни задатак жи-вота** је да спасавају душе« И то треба да буде тако. Бог спасење овог изгубљеног света ннје учинио другоразредним задатком, па то не смемо ни ми. »Срце откупљено скупоченом крвљу познаје само једну чежњу; то је свеобухватни циљ који је довео Божјег Сина са Неба, и повео Га на крст — чежња за спасењем људи.« То је била чежња Васаријевог срца. Њу је схватила и једна помодарка којој је овај Божји човек проговорио у хотелу. Кад се муж ове жене вратио кући, она му је причала о необичном човеку који ју је упитао да ли је хришћанка, на шта ју је муж упитао: »А зашто му ниси одговорила да се то њега не тиче?« Њен одговор је био: »Мужу мој, да си само видео израз његовог лица и чуо са каквом је озбиљношћу говорио, схватио би да се то њега тиче.«

Јеси ли икада застао и помислио колико би пословних људи пропало кад би свој посао обављали немарно и безвољно, управо онако како неки хришћани приступају придобијању душа? Истинска молитва је тајна истинске службе, а озбиљна молитва се неће јавити за оно за шта се занимамо само половично. Провери себе помоћу ових питања»Узмимо да ће ми неко поклонити хиљаду долара за сваку душу коју озбиљно

покушам да доведем Христу. Да ли бих настојао да му доведем више душа него сада? Да ли је могуће да бих покушао да за новац радим више него што настојим да урадим по Његовој заповести, по цену ругања и исмевања? Да ли је моја љубав према новцу већа од љубави према Богу и душама? Како је слабашна моја љубав према Богу! Можда ово објашњава зашто не задобијам душе.»

Млади човек на обали језера Мичиген чуо је очајнички позив са брода који је тонуо. Бацивши капут на песак, скочио је у запенушане таласе. Више пута је пливао од олупине до обале, све док није спасио седамнаесторо људи. Тада је исцрпљен пао на земљу. То је за њега било превише. Почела је да га тресе јака грозница и три недеље је био ван себе. Често је јечао: »Ох, да ли сам урадио све шта сам могао? Да ли сам урадио довољно?« Тај младић је волео своје ближње, и желео је да за њих »троши и буде потрошен.« Кад би сви хришћани у својим настојањима на спасавању душа показивали исту снагу љубави и занимања за друге, каква бн се само чуда догађала!

Мислим да је то био Џон Весли који је рекао: »Дајте ми само десет људи који не мрзе ништа осим греха, не боје се ничега осим Бога, и који не желе ништа друго осим спасења својих ближњих па ћу запалити цели свет. Како можемо научити да волимо свет као што га воли Бог? Ова јака љубав према душама, ова горљивост у хришћанској служби, биће твоја и моја истог тренутка кад Бог буде поседовао све што је наше, јер, на неки начин, иста молитва која нас нриближава Богу, приближава нас и на-шим ближњима.

Бог жели да му ти помогнеш да спасе твоје рођаке, пријатеље и све оне којима те шаље. Он жели да путем молитве останеш у блиској вези с Њиме да може да ти подари моћ која ти је потребна за службу. Он рачуна на тебе, рачуна на мене — рачуна да ћемо уочити сваку прилику око себе. Имајмо на уму да се неке прилике јављају изненада, и да затим заувек одлазе. Оне су као брод који је једне ветровите ноћи прилазио луци са сигналимa позива пилоту који је требало да дође и уведе га у сигурност. Ноћ је била ветровита и пилот није дошао. Капетан се није усуђивао да брод остави на узбур-каној води близу опасних стена. На крају, разочаран, вратио се на отворено море. После тога ништа више се није чуло о овом броду. Прилика да буде спасен заувек је отишла. Тако је и са неким приликама за спасење изгубљених. Јављају се једном, и заувек одлазе. Због тога треба да се молимо као девојка која је рекла: »О, Господе, напуни ме да се пресипам! Не могу много да примим, али подоста може да се прелије.« Тако можемо и ми, а кад се Божја љубав за друге постојано пресипа, нећемо пропуштати прилике. Он нас шаље.

За време једног великог хришћанског скупа, нека жена је пришла једном од хришћанских радника и говорила му о свом изгубљеном сину у далеком граду. Овај човек је баш ишао у тај град, и она га је замолила да потражи њенога сина, и да покуша да га спасе. Кад је одлазила, дала је раднику парче папира. Радник га је развио и прочитао: »Хоћете ли поћи једном? Хоћете ли поћи двапут? Хоћете ли поћи сто пута? Хоћете ли одлазити код њега док га не придобијете?«

Тако, драги пријатељу, кад те Бог позива да покушаш да спасеш оне који су око тебе, хоћеш ли поћи једном? Хоћеш ли поћи двапут? Хоћеш ли поћи сто пута? Хоћеш ли одлазити док их не придобијеш? Прво пођи у тајну собу молитве, да се повежеш са великим Динамом са неба, а затим пођи у Божјој сили да за Њега придобијеш друге! Свакако да у неким случајевима треба чекати мјесеце или године.

Исус и ја смо пријатељи IV

»Ви сте пријатељи моји ако творите што вам ја заповедам.« (Јован 15,14)

»Лична веза са Христом, дружење с Њиме — то је наша потреба.«

Покојни Р.Ј. Милер говорио је у Паризу. После једне вечерње службе, пришао му је неки човек и рекао: »Др. Милер, скоро сам заборавио све што сте рекли, осим ове реченице: "За мене религија је само једно: Исус и ја смо пријатељи."« Милеров живот, испуњен неуморном службом, био је прек-расна слика преображавајућег Исусовог утицаја на живот оних којн Га љубе, оних који могу да кажу: »Исус и ја смо пријатељи.«

Лутер Барбенк је успео да изведе из-ванредне промене на неким врстама воћа и цвећа. Неке од њихових недостатака претворио је у лепоту

и корист. Скоро сви људи по својим особинама имају трње, а Исус обећава својим пријатељима да ће их, ако Га прихвате, ослободити сваке непожељне црте. Фили Брукс каже: »Ако дозволите Исусу да хода улицом са вама, да седи са вама у вашим канцеларијама поучава у вашим црквама и буде као живо присуство стално у вашим срцима, и ви ћете сазнати шта је истина. И док испуњавате своје дужности, будите изнад њих, и док сами имате децу, знајте увек да сте деца Божја.

Израз Исус и ја смо пријатељи садржи тајну хришћанског живота, јер сваки хришћанин има пред-ност да у Исусу пронађе право личног пријатеља. Ј.Р. Мот каже: »Сада наглашавам да је могуће и остварљиво да сваки хришћанин има Христа, и да то може постати велика стварност његовог живота; може бити стално свестан Његовог присуства, без икакве сумње може искусити помоћ за разбијање моћи искушења, за скидање бремена греха, за разбијање сумње, за добијање осећања пријатељства и наклоности у временима

жалости или тешке пробе, за преобликовање карактера и испуњавање живота силом; Христос постаје за нас не само Неко ко је живео, поучавао и стварао пре две хиљаде година, не само историјска личност чији нас пример надахњује, или неко ко је чинио добро. Није то нејасни, безлични утицај, него жива, светла стварност; дража и приснија од најближих земаљских веза.

Чарлс Г. Грамбал прича о свом разговору са др Џоном Д. Адамсом: »Од њега сам сазнао да је највећу вредност за њега имало непоколебљиво сазнање о стварном Исусовом присуству. Како је сам рекао, ништа га није толико уздизало као сазнање да је Исус увек стварно са њим. Ток Исусовог откривања био је често веома различит од његових очекивања. Христос је, по његовим речима, постао дом његових мисли. Кад год му је ум био слободан и кад год је могао гласно да Му се обрати, док је био сам –на улици-било где-говорио му је као људском пријатељу, толико стварно је за њега било Исусово присуство.

Свет много дугује Исусовим пријатељима. У свим вековима они су уздизали Спаситеља света, да би Он могао све да привуче себи. Њихови жиноти приказивали су Његову моћ спасења од греха; њихова одана служба помогла је у објашњавању свету колика је љубав Пријатеља грешника. Највећа потреба света данас је потреба за хришћанима који искрено могу да кажу: »Исус и ја смо пријатељи.« Исус је најузвишенији израз несебичности. А што се више дружимо с Њиме, постајаћемо Му све сличнији. Исход нашег пријатељства биће живот несебичне службе, јер је Он живео да благослови друге. Као што се Рафаел дивео Микеланђелу, проучавао га и веровао му, и на тај начин учествовао у његовом генију, тако се и ми можемо приклонити Христу, љубећи Га и служећи Му, и на тај начин постајући све сличнији Њему. После извесног времена бићемо у стању да кажемо као Павле: »А ја више не живим, него живи у мени Христос. И то ће бити пуновредан живот.

Свако ко жели да ужива у пријатељству мора да прихвати услове пријатељства. Нема истинског пријатељства без неке жртве. Јер, како рече Вудроу Вилсон док је био председник Принстон колеџа: »Суштина љубави је да служи, не да побеђује.« Ипак, колико год стајало, пријатељство је највећа раскош у животу. Исусово пријатељство је више од раскоши. То је тајна вечнога живота, бисер велике вредности, а кад га купујемо, треба дати све. Исус каже: »Ако ко хоће за мном ићи, нека се одрече себе, узме крст свој и иде за мном.« И даље, »Ви сте пријатељи моји ако чините што вам заповедам.« На другом месту Он је изјавио: »Благо онима који су чистог срца, јер ће Бога видети.«

Да бисмо постали Исусови блиски пријатељи потребна нам је победа над грехом путем посвећења. Аврам је био познат као »пријатељ Божји,« и био је спреман да, на захтев свог Пријатеља, положи на олтар живот свог највећег блага. Псалмиста пита: »Ко ће изаћи на гору Господњу?« и одговара: »У кога су чисте руке и срце безазлено.« Кад је Џорџ Милер одлучио да уђе у круг Исусових пријатеља

био је приморан да напусти неке раскалашне блиске пријатеље који су одбили да му се придруже. Платио је цену, као и хиљаде других, и постао велики извор благослова свима око себе. Јер, заиста, само онај ко има Исуса за личног пријатеља може да постане истински пријатељ другима.

Једном је Августин ухватио себе како се моли: »О, Господе, дај ми чистоту, али не још.« Тако и многи хришћани кажу: »Господе дај ми несебичност, али ми дозволи да овде идем својим путем. Или Господе дај ми понизност, али немој да захтеваш од мене да напустим положај који сам заузео пре других. Или: »Господе, дај ми чистоту, али дозволи да у одајама мојих представа и даље виси одређена слика.« Ако имамо хиљаду ствари и одрекнемо се њих деветсто деведесет и девет у корист Христа, а задржимо једну, Христос за нас неће бити стваран. Он је Господ свга, или уопште није наш Господ. Од нас захтева све. И не даје нам себе све док се потпуно не предамо. Што се више поистоветимо са Његовим циљевима, жељама и замислима, Он ће нам бити ближи и стварнији.«

Да ли је Исусово пријатељство ропство? Не, и сто пута не! Исус је платио наш пут у Небо. Он је једини који је убележио правац, а наша сигурност је да у свим појединостима следимо свог Пријатеља и Вођу. Сви ово могу да схвате на неки начин, а у часовима најдубљих разочарења Исусу се за помоћ и утеху обраћају чак и његови непријатељи.

Док је један неверник довршавао једну од својих књига о атеизму, позвали су га да дође код своје болесне кћери која је била на умору. »Тата,« рекла је. »Ја умирем. Мама каже да ће ме Исус спасти. Ти кажеш да нема Бога. Шта да радим?« Очеве очи испуниле су се сузама, рамена су му се тресла, па је испрекидано рекао: »Злато моје, боље прихвати маминог Христа, па ћеш бити спасена.«

Пријатељство са Исусом хришћанима је вредније од свега, не само кад се суоче са смрћу, него и данас, као и свакога дана. Пре свега, Он саосећа са нама у свим нашим жалостима, разочарењима, невољама и искушењима. Јер, Он је_»био искушан у свему као и ми,« да може »помоћи онима који се искушавају.«

Путеви трти Њему су знани,

Тмурни, дуги дани.

Душе што плачу, душе што моле,

Он добро зна.

Он зна колико тежак био је пут,

И којим је црним облаком био заогрнут.

*Од света скривене ране што боле
Он добро зна.*

У твом срцу постоје тамни углови до којих не допире ни један људски поглед. Постоје тешкоће у којима ни један људски пријатељ не може да помогне, или да их понесе. Постоје сметње и чежње које не можеш да објасниш ни најдражем пријатељу. А Исус зна, разуме, Он воли, жели да помогне и охрабри. О Његовој бризи прелепу песму је написала Фени Една Стефорд и она је за тебе:

Неко зна како срце боли од туге,

Кад се чини да пропада све.

Неко зна да су тада сенке дуге,

Али песмом жели да охрабри те.

Неко зна када си сам и доста ти је свега,

Уморан кад мислиш да све се губи;

Неко зна да кад би упознао Њега, Био би срећан што Он те љуби. Неко зна да те искушења вребају, Свет те збуњује и постаје стран, Неко зна кад слабости те салетају, А Божји глас као да није доста гласан.

Некоме је жао кад оклизнеш се и паднеш, Иако и онда прати те Његово око, Неко чека да се опет вратиш, Стрепећи да не паднеш сувише дубоко. Неко те воли кад сломљен си и слаб, Неко те воли кад поново осећаш се јак; Неко ти помаже и жели да будеш здрав Међу многим људима познаје твој корак.

Таквог изузетног и верног пријатеља

где да нађемо,

Како га срести, како упознати? Како му је име? Исус Га зовемо. А Његов народ? То смо ти и ја!

За Исусовог пријатеља у овом свету невоља постоји непомућени мир. У палати Пити у Фиренци виси слика на којој је представљено узбуркано море са подивљалим таласима, црним облацима и необузданим муњама које парају небо. На подивљалим таласима плове остаци разбијеног брода, а понегде се види људско лице. Усред таласа диже се стена до које су сви узалудно покушавали да допливају. Она се издиже високо изнад дохвата таласа. У пукотини стене виде се праменови траве и зеленог растиња, са прелепим цветовима. Усред цвећа види се грлица како седи на свом гнезду, тиха, неузнеми-рена бесом дивље буре и шумом таласа.« Слика верно приказује мир хришћанина усред жалости и искушења света. Он је сакривен у пукотини Стене Спаса, и мирно почива на грудима непроменљиве Божје љубави. Како си само смирен и срећан у присуству пријатеља у кога имаш поверење! Један другом разумете упола изговорене мисли, и чак ни раздобља ћутања не изазивају сумњу. Међутим онај који Исуса није учинио својим најближим пријатељем, није ни издалека доживео најдубљу радост пријатељства. Давид каже: »Обиље је радости пред лицем твојим. Утеха у десници твојој до века.« Многи хришћани изражавали су на разне начине мисао псалмисте. Једна од њих је чувена: »Моја највећа радост била је радост Божјег присуства.«

Кад су Гледстона упитали које је најважније питање за Енглеску, одговорио је: »Нај-важније питање за Енглеску је лични однос сваког појединца према Исусу Христу.« То је најважније питање и пред младима данас. »Опомињи се Творца својега у младости својој.« Драги пријатељи, шта мислите о Христу? Можете ли рећи: »Исус и ја смо пријатељи«? Кад је остарио, Дарвин је признао да је у младости пропустио да се упозна са Исусом, и да је у старости изгубио могућност да негује пријатељство са најбољим од свих пријатеља. Једном је неки хришћанин сео да са ученим професором Хакслијем разговара о Спаситељу, о Његовој љубави, Његовој моћи да спасе од греха и да преобликује животе оних који му долазе. Очи професора Хакс-лија испуниле су се сузама, испружио је своју десну руку и рекао: »О, ово бих дао, само да могу у то да верујем.« Заиста, младост је златно доба испуњено приликама, а највећа прилика је Исуса учинити блиским личним пријатељем сада, јер »младост никоме не долази два пута.«

Како се ствара ово пријатељство? Како млади и стари хришћани могу Исуса да учине својим пријатељем? Пре више година, живео је један стари немачки професор чији је врсни живот изазивао *дивљење* студената. Неки од њих одлучили су да открију његову тајну. Тако се неколико њих сакрило у професорову радну собу у којој је проводио вечери. Било је касно кад је професор ушао. Био је уморан, али је сео и провео читав сат са својом Библијом, Тада је погнуо главу у тајној молитви. На крају, затварајући странице књиге рекао је: »Господо Исусе, хвала Ти што смо у истим старим односима.« Сваки хришћанин исто тако, у соби за тајну молитву и у побожном проучавању Библије, може да сретне Исуса и да научи да Га упознаје какав јесте — најбољи од свих земаљских пријатеља.

Упознати Га највише је животно достигнуће, и по сваку цену сваки хришћанин треба да тежи да с Њиме буде »у добрим старим односима.« Стварност Исусове личности открива се као плод тајне молитве и личног проучавања Библије, кад се оно изграђује и кад је привлачно. Христос постаје стваран сваком оном ко проучава библијски извештај о Његовом животу, Његовом делу, Његовим речима. Остаје стваран ономе ко наставља да проучава о Њему и о томе размишља. Један хришћанин је приметио: »Христос постаје стваран свакоме ко истраје у обликовању својих навика тако да остаје у Његовом присуству.« »Кад се

дружимо са онима којима је Христос велика стварност, Он може да нам постане још стварнији. Треба да се дружимо не само са живим хришћанима који познају Христа из прве руке, него и са онима који су у другим временима живели с Њиме.« Он такође каже да, кад год његова вера постане неодређена, или кад Христос постане нестваран, све што треба да уради јесте да проведе неко време са биографијама оних који су били присно упознати са Христом.

Тада ће и Свети Дух помоћи младом хришћанину да упозна Исуса као блиског личног пријатеља. Давид Хил, познати мисионар у Кини једном је рекао: »У последње време, док се молим за душе овде, осећам непосредно Божје присуство.« Што више настојимо да помогнемо другима да Га упознају, Он нам постаје све стварнији, и ми ћемо Га све више волети.

*Нису то знаци с неба,
Нити на земљи чуда,
Већ Његов укор или осмех љубави,
Што нама треба.*

Ако ти Исус постане нестваран кад сте већ постали пријатељи, сети се да је то твоја грешка. Јер како каже уводник у једном старом часопису: »Ништа друго тако не замагљује нашу свест о Христовом личном присуству као наш грех. Можда не знамо који грех гаси нашу радост у Њему. Можемо да се буњимо, опиремо, покушавајући да себе уверимо да грешка није наша, већ да нас је произвољно и неправедно одбацио из свог присуства. Ово ипак неће исправно поставити ствари. Ништа друго до ново потчињавање, у предању исказане беспомоћности и безвредности и потпуне зависности у вери у Исуса Христа, омогућиће Му да наш живот испуни собом, и учиниће да Га поново спознамо и осетимо у старој радости која преплављује наше биће. Електрицитет неће ужарити влакно сијалице да засија све док је оно везано са нечим другим, и док се не повеже само са електрицитетом. Ни ми не можемо да блистамо Христовом светлешћу и ватром све док Му не дозволимо да нас одвоји од свега другог, и док не учини да будемо проводници Његове струје љубави и силе. Кад нестане светлости у лампи, знамо да се негде прекинула веза. Непотпун је или проводник

или спој. Треба тек уложити напор да се пронађе прекид, али знамо да он постоји. Тако је и са нашим прекидима заједништва са Богом у Христу. Спој са Њиме, и прекид са свим осталим — обоје мора бити потпуно да би Он за нас могао да учини оно што жели.

Ништа, баш ништа на свету ни у свемиру не може нас раздвојити од Њега, осим наших греха. Он никада не одбацује оне који му се приклањају. Павле каже: »Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње, ни будуће, ни висина, ни дубина, ни друга каква твар може нас раздвојити од љубави Божије, која је у Христу Исусу Господу нашему.«

*Исус шапће: -Ја сам с вама
У све дане,
Кад у духу јаки сте,
Или су вам главе погнуте.«
Исус шапће: »Ја сам с вама
Кад тешко је,
Ја стојим ту и не дам да буде несносно.«
Исус шапће: »Ја сам с вама,
Иако се чини да ће се воде прелити,
Ја ћу вас водити.«
Исус шапће: »Ја сам с вама
Кад воде навале,
И по сунцу и у сенци,
Кад сви вас оставе.«*

Никако не! Он не само што каже да свакога ко к Њему долази неће истерати напоље, него настоји да нас придобије да будемо Његови пријатељи. Он стрпљиво стоји крај сваког срца у које није ушао, и куцајући чека дозволу да уђе. Он говори: »Љубим те љубављу вечном«. Шта ћеш одговорити, који је разлог због ког Га не љубиш?

*О, Исусе, Ти велик си, а ипак чекаш,
И спољна страна врата ти је драга.
Стрпљиво на срце куцаш
Да пређеш преко прага.
Носимо име хришћана,
Име и знаке Твоје,*

*Трострука срамота нек је на нама
Ако Твоје ноге још увек напољу стоје*

Сам са Божјом речју V

»Истражујте Писма.« (Јован 5,39)

»Библија, целокупна Библија и ништа осим Библије, начело је и мерило хришћанства. Познавати њено значење за нас, ослонити се на њена обећања, поуздати се у њеног Избавитеља, слушати Га у одушевљеној љубави, и одбити да се следе друге науке — суштина је хришћанства«

Т.В. Медхрст у књизи Темелји

Мисионар који се вратио из поља говорио је младима који су планирали да пођу у Кину. У својим завршним напоменама рекао је: »Можете научити течно да говорите кинески, можете прихвати кинеске обичаје, служити се при јелу штапићи-ма, чак и носити перчин, али ако нисте верни **тајној молитви и личном проучавању Библије**, бићете неуспешни мисионари у Кини.« Тајна молитва и лично проучавање Библије иду заједно. Они су нераздвојни. Молитва је дисање духовног живота, а лично проучавање Библије је његова храна.

Р.Ф. Хортон, у књизи »Победа у Христу«, каже: »Поуздани начин да се живи победничким животом, начин који никада не изневерава, јесте свакодневно проучавање Библије — то је проучавање, јер не читамо немарно — и обавља се свакодневно, не с времена на време. То проучавање мора се обављати са молитвом и у вери са неподељеном жељом да се упозна Божја воља и да се она извршава. Таква посвећена и редовна употреба Библије без сумње, води у пуно искуство Божје љубави, Христове силе која спасава, и у испуњавање Светим Духом. Библија сваког оног, ко је живео животом који нас занима, жута је од многих година, истрошених је углова од многог прелиставања, претрпана знаковима и прикљешкама, натопљена сузама које су често биле сузе кајања, а понекад и сузе радоснице, пале као блага киша, кад је Божја милост изненада засјала с њених страница.«

Животи хришћана у свим земљама и у свим вековима приказују силу Божје речи која преображава. Неко је упитао једног младића како може бити сигуран да је Библија надахнута. Младић је одговорио: »По ономе чиме ме надахнује.« Александар Мекларен свој живот испуњен силом приписује овим појединостима: прво, навици да лично проучава Библију, (говори се за њега да у току шездесет година проучавања Библије, на оригиналним језицима, проучавање није изоставио ни један једини дан), и друго, месту које је дао Исусу у свом животу. Куда год Библија пође, свуда помаже да се дође до праве братске љубави. На то су подсетили једног енглеског трговца који се једном нашао на острву људождера. Кад је видео како један домородац чита Библију, трговац му је рекао: »У мојој земљи ту књигу сматрамо застарелом.« »Стварно?« упитао је домородац. »Да знате само, кад бисмо је сматрали застарелом и овде, ти би већ одавно био поједен.«

»Пре више година, један млади неверник путовао је са својим ујаком банкарком. Били су не мало забринуш за своје животе кад су морали застати да преноће у једној колиби поред пута. У кући су биле две собе, и кад су се припремили за ноћ, сложили су се да ће младић седети са пиштољима и стражарити до поноћи, а затим је требало да пробуди ујака, који треба да стражари до јутра. Убрзо су погледали кроз пукотину у зиду и угледали свог домаћина, наизглед сировог старог човека, у капуту од медвеђе коже, како дохвата Библију. Пошто је мало читао, клекао је да се моли. Младић је одмах почео да се припрема за спавање. Ујак му рече: 'Мислио сам да ћеш седети и стражарити. Младић који није веровао у Бога поуздано је знао да у кући која је била посвећена Библијом и молитвом није било потребно седети с пиштољем у руци и стражарити целу ноћ.«

Свет дугује Књизи над књигама више него што људски језик може да искаже. Куда год Библија иде, са собом носи највеће благослове живота. Она је створитељ срећних домова и мирних заједница. Мојсијеви закони основ су закона цивилизованих земаља. Најбоље што може да се нађе у књижевности углавном је створено од драгуља из овог неисцрпног рудника истине. Вилијам Ј. Брајан чији су говори често били украшени драгим камењем из Свете књиге, одао јој је признање овим речима: »Где год су се уздигла морална начела — где год је живот постао богатији визијом која њиме управља и богатији плодовима — зна се да је побољшање проишло из Библије и утицаја Бога и Христа о којима она говори.«

Са становишта образовања, Библија је Књига над књигама. Чарлс Дадли Ворнер, велики новинар каже: »Добро познавање Библије само по себи је широко опште образовање, што су посве-дочили многи велики умови у књижевности. Она је толико ушла у право, књижевност, начин мишљења

и целокупни савремени живот хришћанског света да је њено непознавање озбиљан недостатак за сваког— студента.« Раскин, велики уметнички критичар говори у својој аутобиографији како га је мајка »уобличила за живот« тиме што га је наводила да чита и памти веће одељке Библије. Он каже: »Много сам добио овом дисциплином, стрпљивом, исправном и одлучном, и њој много дугујем што лако предузимам напоре

и за највећи део свог укуса у књижевности. Сасвим искрено сматрам да је то најдрагоценији, и у целини, темељни део мог образовања.»

Могло би изгледати да једна књига са толико суштинског добра и корисности, толико несумњиво божанска, сигурно нема непријатеља. Али, Х.Л. Хејстингс рече: »Библија је књига која је била одбацивана, уништавана, упропашћивана и на-падана више од било које друге књиге за коју сте чули. Сваког тренутка неко почиње да је напада. То је као кад почнете да нападате велики комад гранита. Једнако је велик са свих страна, и ако га превалите, опет је усправан. Кад га поново преврнете, још увек је усправан. Сваки час неко Библију експлозивом диже у ваздух, а кад падне, увек пада на ноге, осветљава стазу, и трчи кроз свет брже него икада раније.« Познати неверник, Р.Г. Ингер-сол, је изјавио: »Кроз десет година Библија се неће више читати.« Тако су прорицали неверници. Напада-ли су Божју реч, и њихово се оружје увек ломило о ову огромну стену истине. Из сваке битке Божја књига излазила је као победник и настављала да осваја. Скоро свака земља света има Божју реч преведену на свој језик за обичне људе, и скоро у свакој је дозвољена слободна продаја Библије.

Ако је ова изванредна књига у рукама свакога хришћанина, зашто их је тако мало који живе животом који има смисла? Једноставно зато што Библију не проучавају и не цене колико би требало.

Пресеците војсци пут за снабдевање, и брзо ће морати да се повуче. Пресеците хришћанину пут до његове Библије, до »духовног мача«, и он ће у сукобу са непријатељем бити везан и поражен. Наш је Господ познавао Писма док је био на Земљи. Учинио их је делом свог живота и зато побеђивао непријатеља речима: »Писано је!« Молио се: »Освети их истином; реч је твоја истина.« Сам нам је препоручио да истражујемо Писма. Другом приликом је рекао: »Познајте истину, истина ће вас избавити.«

Једном је неки генерал наручио челични оклоп. Кад су му га донели, упитао је: »Да ли је то сигурна заштита?« »Да, господине«, одговорио је доносилац. »Онда га обуци, а ја ћу да га испробам,« наредио је генерал. Оклоп који нам Исус налаже да узмемо већ је испробан. Он га је носио, и оно је сигуран, јер »је био искушан у свему као и ми, али без греха.« Наша једина сигурност у овим узбурканим времени-ма је у искуственом знању Светог писма и у ненарушеном заједништву са Небом.

Нико не може бити успешан у задобијању душа без проучавања Библије. Он мора познавати своју Књигу упутстава. Шта би ти рекао о човеку који се издаје за водича, а не познаје места занимљива за туристе? Да би постао добар водич, треба да будеш и јак хришћанин. »Неплодни хришћани,« неко је рекао, »имају Библију, али се хране новинама.« Проучавај своју Библију, н то са чврстом одлуком да је спроведеш у живот! Реч мора да пребива у нама. Да, читај своју Библију! Јер, од првог поглавља Прве Мојсијеве па надаље, цела Библија је, у слици или у стварности, приказ победничког живота-нацрт његове суштине, приказ како он може да се живи.« обзира шта каже школа високе критике, онај ко искрено чита Библију, открива да је она жива и моћна. Њене речи су свеже као јутарња роса. "Некако нас воде Богу, и приближавају Бога нама; стварају средства за одржавање заједништва којима живимо живот са Богом и за Њега.«

Виљем Кареј марљиво је крпио обућу али је, са отвореном Библијом на једном крају свог радног стола и картом света на другом, проналазио времена да проучава Водич грешника и потребу незнабожаца. Сперџон је изјавио: »Ако вас читање добрих и лоших књига, молитвеника, про-поведи, песмарица, спречава да читате Библију, волео бих да видим гомилу штива како се дими као Содом. Јер, тона људске књижевности није вредна грама "Светих писама. Једна једина кап згус-нуте тинктуре Божје речи вреднија је од мора наших тумачења, проповедања и сличног.«

Драги мој пријатељу, желиш ли да живиш живо-том који има смисла? Мораш онда постати истраживач Библије — мораш проводити много времена сам са Богом и Његовом речју. Док ти и ја настојимо да се упознамо са својим небеским Оцем кроз Његову свету реч, анђели ће нам се приближити, наше ће мисли бити оснажене, наши карактери ће бити уздигнути и прочишћени. Ми ћемо постати слични свом Спаситељу.« Сваки хришћанин, кроз верно про-учавање Библије са молитвом, моћи ће да каже са псалмистом: »У срце своје затворио сам реч твоју да ти не грешим.«

Постоје разлози због којих би требало да проучаваш своју Библију. Ова књига одговара на све потребе људског срца у овом несталном животу, и ово знање треба да стекне сваки хришћанин. У незнабожачким земљама као и у цивилизованим срединама, у затворима или у палатама, у временна глади или у данима поста, у сиромаштву, или у обиљу, та предивна књига говори људском срцу. Док уживамо у удобности мира, или док трпимо несреће рата, док смо заокупљеним стварима овог света или док размишљамо о слави оног који долази, док се одушевљавамо здрављем које кипти, или док

венемо на болесничкој постељи, док се радујемо над колевком, или док плачемо над гробом, кад сумња, збуњеност и страх настоје да нас освоје, или кад нас задовољство, богатство и слава наводе на заборав, — да, у свим околностима, како су то већ многи утврдили — Божја књига има поруку за људско срце, управо поруку која му је потребна.

Требало да проучаваш своју Библију и зато што ће те она надахнути храброшћу и одлучношћу да нас-тавиш.

Људи и жене на њеним странама толико су нам блиски! Понекад су падали. Доживљавали су неуспехе. Библијски извештај показује са колико стрпљења и саосећања Бог поступа са својом децом која греше. Библија нас подсећа да »Он зна грађу нашу, опомиње се да смо прах.« Како је велико охрабрење кад знам да ме Отац разуме! Сигуран сам да ме разуме, јер странице Његове Књиге одржавају моје срце и задовољавају све скривене потребе. Зашто да не проучавамо Књигу која нам говори о Божјој предивној љубави, Његовој посто-јаној бризи и Његовој непресушној жељи да нас спасе?

Сматрам да не постоји снажнији разлог који треба да те подстакне да проводиш много времена са овом Књигом над књигама од овог: Она ће учинити да ти Исус постане стварнији од било ког земаљског пријатеља. Он је увек близу. Увек има времена за посету. Нема ничега о чему не можеш да разговараш с Њиме; увек те разуме, саосећа и даје ти потребан савет. Теби и мени Он може бити тако близу да може чути наше мисли и осетити сваки бол срца. Он је једини Пријатељ којег увек можемо да задр-жимо; једини је Пријатељ којег не морамо да ште-димо. Јер, како је сам рекао: »Без мене не можете чинити ништа.« Он је једини Пријатељ кроз којег ти и ја можемо остварити све што је потребно да бисмо били прави хришћани. А Библија је књига која ће Га

повезати са нашим животом и учинити Га најближим и најстварнијим од свих пријатеља.

Зар не волиш Библију? Ако је не волиш, за то постоји само једно објашњење: Не познајеш ту књигу. Ниси довољно дубоко захватио од њених живих вода и спрао прашину обичности и сивила из свога грла. Захвати од ње дубоко, и тражићеш је као што путник у пустињи тражи хладни извор. Захвати из њених дубина и открићеш да је она лек за све људске потребе.

Твоја је Реч истина вечна

Што свима доноси радост!

Ко је у младим годинама упозна,

Имаће ослонац и за старост.

Ајсак Вотс

Одвоји време за молитву VI

»Молите се Богу без престанка.« (1. Солуњанима 5,17)

Сва возила никад не смеју бити презаузета да не би застала да узму гориво. Без обзира на многе километре, без обзира на сва места на која треба да стигну, без обзира колико много појединости захте-вају пажњу возача, возила увек застају да се напуне горивом. Зашто се заустављати због горива кад треба обавити толико много послова? Људи који њима управљају знају да аутобуси, камиони и ауто-мобили не могу без горива. Гориво је извор снаге. Возила једноставно **морају имати времена** за попуну снаге. Кад се то не би радило, саобраћај би стао. »Мртве машине« стајале би на путевима и путовање би постало немогуће. Јеси ли икад размишљао колико опасно »мртви« хришћани задржавају проповедање Јеванђеља, јер нису вољни да се задрже довољно дуго и приме силу од Бога да Му на прихватљив начин служе?

Ипак, неки хришћани проналазе времена за молитву. На пример док је генерал Гордон боравио у Африци, био је веома заузет, али је увек проналазио времена за молитву. Сваког јутра испред његовог шатора висила је марамица да подсети војнике да генерал разговара са великим Генералом неба и земље.

Једног јутра неки пријатељи хтели су да посете пословног човека — хришћанина. Изгледа да им се журило. Чиновник им је рекао: »Њега сада не можете видети.« »Али то је неопходно!« Коначно је чиновник попустио и рекао: »Показаћу вам где је,« и повео их позади, у складиште, међу кутије. Тамо, у том издвојеном простору, налазио се тај пословни човек. Био је погнут и молио се, а пред њим је лежала отворена Библија.

О приватним верским навикама Џорџа Вашингто-на, његов нећак Роберт Луис, каже: »Слу-чајно сам био сведок Вашингтонових приватних часова побожности у његовој библиотеци, и ујутро и увече. У тим приликама виђао сам га у погнутом положају, а испред себе имао је отворену Библију.« Други писац додаје: »Кад је Марта Кертис, шеснаестогодишња кћер госпође Вашингтон, лежала на умору у Маунт Вернону, Вашингтон је клечао поред ње и са сузама се молио да јој буде поштеђен живот. У Вели Форџу Вашингтона су често виђали како се одмара у издвојеном шумарку. Г. Потс, квекер, једном приликом га је пратио, и видео како се моли. Вратио се својој породици и рекао да је сигуран да ће превладати њихова ствар, јер је видео команданта како се моли.«

Никада није постојала толика потреба за молит-вом као сада. И заиста, као што С.Д. Гордон каже у књизи »Тихи разговори о молитви«:

»Велики људи на земљи данас су људи који се моле — људи који одвајају време за молитву. Они то време немају. Морају да га одузму од нечега. И то нешто друго је важно, веома важно и хитно, али је још увек мање важно и мање хитно од молитве. Постоје људи који молитву стављају на прво место, а све остало у животу око молитве и после ње. То су људи који су данас најуспешнији за Бога у придобијању

душа, у решавању проблема, у проповедању Јеванђеља, у припремању људи и новца за мисијска подручја, у одржавању својих живота свежим и јаким у пожртвовној служби на пољима, на којима се одвија најжешћа борба, а поред тога стару земљу још и даље чине подношљивом.« Молитва је најважнији чинилац хришћанског живота, јер прва хришћанинова дужност је да другима исправно приказује свог Учитеља — да живи животом који има смисла, а молитва је дисање живота који има смисла. Неко је испричао догађај о младом сликару који је желео да преслика неку лепу слику из једне палате. Није могао добити дозволу да је преслика у палати, па је одлучио да је преслика по сећању. Сат за сатом седео је и посматрао слику, све док га није сасвим обузела. Тада би журио у свој атеље и почео да слика. Сваки дан проводио је извесно време у посматрању оригинала. Док је проучавао и трудио се, способност му је расла. Коначио је у његовом атељеу висила предивна копија за коју је свако ко ју је видео говорио: »Морам да видим оригинал!« Циљ наше целокупне хришћанске службе треба да буде тако верно приказивање Спаситеља да људи кажу:

»Морамо да видимо Исуса!« Време проведено у посматрању Њега није изгубљено. Док Га посматрамо, ми се мењамо. Што више времена проводимо с Њиме, постајемо Му све сличнији.

Постоји још један разлог због којег је молитва најважнији чинилац хришћанског живота. Он се изражава тиме што је молитва највећа сила на Земљи за придобијање душа.

»Горе у једном градићу државе Мејн,« рекао је др Тори у свом говору, »пре неколико година све је било мртво.« Цркве нису ништа постизале. Нашло се само неколико побожних људи који су рекли: »Ево нас, само смо необразовани верници, али нешто мора да се уради у овом граду. Створимо једну молитвену групу. Све своје молитве усредсредићемо на једног човека. Ко ће то бити?« Одабрали су једног од најтежих људи у граду, једног безнадежног пијаницу и све своје молитве окренули су к њему. После недељу дана он се обратио. Окренули су своје молитве затим ка другом најтврђем човеку и убрзо, и он се обратио. Онда су узели још једног, па још једног, све док након годину, две није Богу доведено неколико стотина људи, а пламен се проширио по целом том крају. »Одређена молитва за оне који су у затвору куће греха потреба је овог тренутка.«

Свако богослужење треба да отпочне молитвом, и да буде прожето молитвом. После низа еванђеоских састанака на једном калифорнијском колеџу, неко је казао младићу који се много мучио око неких питања вере: »Твоје потешкоће изгледа да више нису важне, зар не?« Његово лице обасјавала је небеска светлост кад је одговорио: »Све су оне нестале.« Да, молитва увек на свету остварује немогуће.

У раној историји теолошке школе у Алеганију, институт је често био у новчаним тешкоћама. Једном приликом кад се указала велика потреба за новцем, и кад је немаштина дошла до крајности, др Херон, председник управе, сазвао је састанак главног одбора школе. Присутствовала су му само тројица, укључујући и председника. Одбор су сачињавали др Херон, др Свифт, и др Петерсон. Др Херон је изразио своје мишљење да, ако не стигне брза новчана помоћ, наставак живота установе биће потпуно немогућен. »О,« рекао је веома обесхрабрујућим гласом, »немамо никога да нам помогне.« »Никога да нам помогне?« поновио је др Петерсон. »Знам најмање њих хиљаду.« »Хиљаду!« узвикну др Херон. »Не разумем! Молим вас објасните.« »Па, ево објашњења,« одговорио је др Петерсон: »Ја сам нула, др Свифт је нула и ви сте нула, а Исус Христос је јединица; моје математичко образовање ме учи да јединица са три нуле на левој страни чини хиљаду. Тако знам за хиљаду оних који су вољни да нам помогну. А пошто је наша незгода Божја згода, хајде да се молимо!« Молили су се, помоћ је дошла, и помоћ је наставила да пристиже. Школа се обновила, и од ових молитава управо све до нашега времена, само се неколико новчаних незгода уплело у напредак ове установе. Хвала Богу за моћ и корисност молитве! Ипак, и поред ових и других небројених чињеница које јасно показују да је »молитва највећа моћ у великом Божјем свету, људи и жене — хришћани и — људи и жене који изјављују да верују ове чине-нице, кажу да не могу да пронађу времена за молитву. »На Нову годину донела сам само једну одлуку,« каже презапослена домаћица. »Одлучила сам да током целе године пронађем довољно време-на да будем света.« Али, како каже један хришћански писац, упознат са слабостима савременог света: »Савременом човеку је најтеже да размишља. Он има мало времена за мозгање. Све је код њега прекасно и прерано, Сматра да не путује ако не вози 120 км на сат. Живи у пријатном неорганизованом нeredу и карневалу журбе. Нема никад довољно стрпљења за размишљање.

Сувише сам уморан да се молим

О, Оче, уморан сам од рада,

Од великих терета и жуљева.

Уморан од монотоније

Исцрпљен, сувише жалостан да се молим,

О, Боже, имам сувише тешкоћа,

Из дана у дан срце ме боли

*Не могу да се молим! Живот ми је празан —
личи на крхотине,*

*И зато сувише сам жалостан да се молим.
Сувише сам грешан да се молим!
Да, управо тако — уопште не могу да се молим
Све ми се гади на тој пустој стази.
Још и даље лутам, Отишао сам предалеко — Да бих могао да се молим.
Зато, Христе, Ти се за мене моли!
Исцрпљен сам, жалостан и грешан — Своју немоћ стављам пред Твоје ноге.
Исусе, у Тебе се још једино поуздати могу.
У Тебе јединог полажем наду. Моли се за мене, јер ја не могу.*

Како често у својој журби заборављамо да оно што је најважније ставимо на прво место! Како каже један хришћанин: »Оно што нам изнад свега треба у овим оптерећеним данима јесте одвајање времена за слушање, времена тишине у коме ћемо моћи да слушамо небеске гласове који нас позивају у оптерећеном дану... Бог има нешто да нам каже, што ми у својим земаљским стремљењима не можемо да чујемо. Он утишава буку спољашњег света да може да проговори нашој души. Понекад нас опробава ноћу. Понекад нам ноћу даје песме. Међутим, све ово ћемо изгубити ако немамо тихог времена у коме Он може да нам се приближи. Много је начина да се припремимо и примимо благослов са висине, а један од најбитнијих јесте: »Размислите у срцима својим.. и утолите.«

Одвајање времена за слушање важан је део молитве. Ми смо често толико практични у земаљским појединостима, а непрактични у верским! Често Богу у журби искажемо стотану различитих ствари, и побегнемо пре него што може било како да нам одговори. Не боримо се, и не трудимо се да се изборимо за Учитељево присуство, кад Он може да проговори миром нашим узнемираним срцима. Мора бити да му наше молитве често изгледају као потсмех. Филипс Брукс нам прича о дечаку; који је покушавао да позвони на звоно поред врата које му је било превисоко. Из саосећања, приступио је да му помогне. Чим је звоно зазвонило, несташни малишан погледа према Бруксу својим враголастим очима и рече: »А сад брзо испаримо!« Г. Бруксу није преостало ништа друго него да се извини у име малог злоћка. Питам се колико често наш Посредник мора да се извињава што смо због своје журбе побегли и нисмо имали времена да слушамо. Ф.М. Мајер је изјавио једном да он сваки пут после проучавања Библије и молитве остаје да слуша бар још петнаест минута, и његово сведочанство је да у том времену тихог размишљања »Бог никада није пропустно да ми саопшти програм за тај дан.«

У великом Божјем свемиру Он не зна ни за журбу ни за закашњавање. Он одваја довољно времена да мења одећу поља од таласасто зелене у зрело жуту. Узима довољно времена да обоји ружу. И зато има довољно времена да твој живот учини савршеним, лепим и светим, као што је Његов. Он жели да ти посвети своје време, али и ти мораш дати своје време Њему да доврши посао. Кад је наш Спаситељ био на Земљи, одвајао је довољно времена за молитву. (Матеј 14,23; 26,36; Марко 1,35; Лука 9,18) Због тога без обзира желео да се молиш или не, пођи у своју собу и одвоји времена! Затвори се са Богом! Чекај Га! Тражи Његово лице; буди свестан Његовог присуства; моли се!

Систематски читај Библију, и направи списак људи и својих потреба за молитву. С.Д. Гордон даје ова корисна упутства: 1. Љубоморно чувај смирен дух ослобођен журбе. 2. Имај на уму да треба да се сретнеш са Учитељем — настој да Га боље упознаш, да чујеш Његов глас, да будеш свестан Његовог присуства, да Му гледаш у лице. 3. Твој основни задатак је да слушаш. 4. У времену кад се срећеш с Њиме, дај прво место Његовој Књизи. 5. Буди отворен и искрен са Учитељем кад Његова Књига указује на грех.«

Време проведено насамо са Богом није изгубљено. Оно нас мења. Оно мења нашу околину, и сваки хришћанин, који жели да живи животом који има смисла, и који жели да има силу за службу, **мора одвајати времена за молитву.**

Основе за успешан молитвени живот VII

»Госпoде, научи нас молити се Богу.« (Лука 11,1)

»Бог одговара на молитве. Понекад одговор брзо стиже. Али често у вери мора да се чека, И у поуздању

*да се дође ближе. Јер Он, чије име љубав је, Жели да нам пружи најбоље.
Нек се стене ломе, звезде руше -Бог веран је онима који га траже.»
Планц*

Хришћанин који жели да живи животом који има смисла и жели да буде опремљен за успешну службу, не само што треба да проводи доста времена насамо са Богом у молитви, него мора то време да учини својом највећом предношћу. Један писац каже: »Жиг срамоте на хришћанском животу јесте његова непосвећена садржина, без неких одређених доживљених одговора на молитве.«

У свим пословним односима, ако се жели успех, треба испунити одређене услове. Исти закон важи и за молитву. »Многе молитве нису услышене, а Бог сигурно испуњава своја обећања. Зато су разлози за овај препознати неуспех — неиспуњени услови.« Христов дух мора да уђе у сваку истинску молитву, а истинска молитва увек је услышена. »Ако на наше молитве није одговорено,« каже Д.Л. Муди, »може бити да смо се молили без правог подстицаја, или да се нисмо молили у складу са Писмом.« Погледајмо чиниоце праве молитве, откривене у Библији и у искуствима других. Ако осећаш да ти је молитва неуспешна, можда је то због тога што јој недостаје неки од ових чинилаца у твојим тражењима.

1. ВЕЛИЧАЊЕ

Величаш ли Бога коме се обраћаш за свакодневне благослове? Капетан и Сирофеничанка признали су Његову моћ. Неко је истинито рекао: **»Ако познајемо Христа, не можемо бити поносити. Ако познајемо себе, морамо бити понизни.«**

2. ЗАХВАЉИВАЊЕ

Колнко има захваљивања у твојим молитвама? Павле каже: »Него у свему молитвом и мољењем, са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша.« Кад би хришћани проводили више времена у захваљивању Богу на Његовој предивној доброту према синовима људским, имали би мало времена и воље да мрмљају или да се жале.

Стари земљорадник који је клечао крај војничко-вог гроба даје нам добар пример захвалности. Неко га је упитао: »Зашто толико пажње посвећујеш овом гробу? Да ли ти је овде сахрањен син?« »Не,« одговорио је. »За време рата сви у мојој породици били су болесни. Знао сам да не могу да их оставим. Био сам позван у рат, а један мој сусед је дошао и рекао: »Идем ја уместо тебе. Немам породицу.« Отишао је. Био је рањен. Однели су га у болницу и тамо је умро.

Спаситељ је умро за тебе и мене. После васкрсења отишао је на небо да се заузме за грешнике. Свакога дана пред небеским судом вапи за нас. Свакога дана Он шаље своје анђеле да нас чувају и Светога Духа да нас поучава. Свакога дана на нас просипа многоструке благослове живота. Заиста, наша срца треба да се преливају захвалношћу, наш живот свакога дана требало би да буде израз нашег истинског дивљења Његовој предивној доброту, а наше молитве требало би да су прожете слављењем и захваљивањем.

3. ПРИЗНАЊЕ

Признајеш ли Му своје грехе у духу истинског покајања? Данило, веома омиљен, сврстао се у ред грешника међу својим народом, и у својој молитви седам пута исповедао преступе које су починили. Обрати пажњу на молитве Јова, Давида, сакупљача пореза и других. Сви они говорили су Богу у духу понизности. Није тако било са фараоном молитвом за заустављање пошести, или са фарисејевом, док је набрајао да он није као остали људи. Томас Фулер каже да је човеково поседовање сопствене слабости једини кредит на који Бог може да излије милост своје помоћи. Понизност и признавање морају бити одлика успешне молитве. Бог је обећао да ће одговорити на молитве понизних. (2. Дневника 7,14)

4. НАКНАДА

Јеси ли, у складу са својим могућностима, средио односе са онима којима си учинио зло? Закхеј јесте. Један писац, расправљајући о Закхеју, даје овакву слику о накнади: »Султан Селим је свом саветнику Пиру, који га је уверавао да велико благо које је узео од персијских трговаца треба да да једној познатој болници за опоравак сиромашних, изјавио да Бог мрзи да се отето приноси на жртву. На самрти, Турчин је рекао да је боље да се то врати стварним власницима, што је исправно, и што је и учињено, на велику срамоту многих хришћана који нн мало не маре да надокнаде отето.

5. ОПРОШТЕЊЕ

Да ли си икада молио Бога да опрости твоје увреде док си, у срцу, и даље гуињао против некога? Јесн ли видео да је Бог био недоследан у опроштењу?

»Чврсто верујем,« каже Д.Л. Муди, говорећи о овом предмету, »да ово више од свега многе људе спречава да приме Божју силу. Нису вољни да гаје дух опроштења... Кад уђете кроз врата Божјег царства, улазите кроз врата опроштења. Никад нисам срео човека који је примио благослов својој души, а да није био вољан да опрости другима.« Ако се молимо у складу са Његовом вољом, молићемо се у духу опроштења, срцем које се не буну и не мрмља. Он нас је учио да кажемо: »Опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својим.« Молитва срца које не опрашта осуђена је на неуспех.

6. ВЕРА

Јаков нам каже да иштемо »с вером, не Сумња-јући ништа,« јер, каже он о ономе који сумња, »такови човек нека не мисли да ће примити што од Бога.« Саме речи не чине молитву. Слика о ватри није ватра. Опис Нијагариних водопада нису водопади. Такозвана молитва ако само тече с немарних усана, пада пред наше ноге. Обликовати речи у молитву — у делотворну молитву која раздире облаке изнад нас и стиже пред Божји престо — захтева веру. А свако Божје дете може да се моли молитвом која »многа може помоћи.« Молитва без вере је као чек без потписа. Она је безвредна, јер само потпис чеку даје вредност. А молитва вере има потпис Господа Исуса Христа, и кад се прикаже на небу, вреди на било који износ. (Филипљанма 4,19)

Једно мало планинско село обилно и редовно се снабдевало водом из језера изнад њега. Једног јутра домаћице су отварале славине, али узалуд. Било је неког шума, али без воде. Пажљиво су прегледали цеви које су доводиле воду. Није пронађен никакав квар. Изгледало је да ништа није покварено. Вода ипак није долазила, и сељани су били забринути. Неки су се и одселили. А једног дана сеоске старешине добиле су поруку: »Ако само уклоните чеп на почетку цеви, имаћете воде колико желите.« Чеп је уклоњен, било је довољно воде, и у полуједно и упола празно село вратило се благостање.

Колико само хришћана поткрада себе у небеским благословима баш на овај начин! Моле се, али цев кроз коју благослови треба да дођу, затвара неверство. Молити а не веровати исто је као држати и пунити под чесмом добро затворену боцу. Како је то записао један хришћански аутор: »То је вера која нас спаја са небом и доноси нам моћ да се носимо са силама таме. У Христу Бог нам је осигурао могућности да одбацимо свако обележје греха и одупремо се сваком искушењу, како год било силно.« И поново од истог писца: »Божја милост долази срцу водом живе вере, а у нашој је власти да користимо ту веру. Права вера дохвата и полаже право на благослове пре него се остварују и осећају. Морамо у тренутку слати своје молбе у вери, и дозволити да вера прихвати обећане благослове и сматра их остваренима.«

Вера доноси небеске изворе на дохват најпониж-нијем молиоцу, а жалосно је што их је међу хришћанима тако мало. Већина хришћана показује обиље вере у свакодневним приликама. На пример, пођеш на железничку станицу. Купујеш карту и чиновнику дајеш свој новац за парче папира које ће те одвести на одређено место. Имаш поверења у железницу. Одеш у ресторан, и ни ту ти неверство не чини тешкоће. Жваћеш без устегања и очекујеш да ће те јело које једеш нахранити. Шта Бог мора да мисли о нама кад на Пријатеља, који никада не изневерава, гледамо са срцима пуним неповерења и непоуздања?

Кад је Исус сишао са Горе преображења, збуњени отац му је повикао: »Ако што можеш, помози нам, смилуј се на нас« Исус је одговорио: »Ако можеш веровати: све је могуће ономе који верује.« Он управо то исто каже теби и мени. Зар онда нећемо узвикнути са галилејским молиоцем: »Верујем Господе; помози моме неверју«?

Како Кортланд Мајерс каже: »Кад бисмо само могли да завиримо иза завесе, открили бисмо како токови силе долазе од својих извора на небесима. Разабрали бисмо да се у тренутку кад је изговорена молитва вере у тајности осамљене душе, нешто збива на другом крају линије, и на другим линијама и у другим деловима света.«

Ова потпуна вера у Бога, која треба да узноси наше молбе пред судијски престо, највеличанственија је преображавајућа сила људског живота. Она нас уздиже изнад бриге. Животу даје полет, што је окрепљење за друге. Надахњује друге као гајде Шкотланђане. Историја нам говори да је за време битке код Ватерлоа Велингтон открио да су се јунаци Четрдесет друге шкотске почели колебати. Одмах су у прву линију фронта позвали гајдаше. Кад су шкотски јунаци чули прве звуке своје војне музике, охрабрили су се. Брзо су се први редови средили, и са дивљим одушевљењем збрисали су поље испред себе. Тако и наша вера треба побеђују у животној борби.

Исто тако, безрезервна вера у Бога, вера у Његову потпуну бригу за тебе, даје предивни мир који уживање, просперитет, слава, нити било шта друго на свету не може да да. А жалост, сиромаштво, невоља не могу га одузети. Вера Павла и Силе сазрела је у савршено поуздање док су певали хвале Богу, док су, са оковима на ногама били у тамници. Заиста, као што каже Исаија: »Ко се тебе држи, чуваш га једнако у миру, јер се у тебе узда.«

7. ПОСЛУШНОСТ

Обећање каже: »Ако останете у мени и речи моје у вама остану, што год хоћете иштите, и биће вам.« (Јован 15,7) »Вера мора за другарицу увек да има послушност. Путем који води до Божјег срца она никада не иде сама.« Напротив, послушност је стални плод вере. То је »послушност од вере.«

Пре неколико година присуствовао сам састанку Међународног студентског савеза добровољаца. На првом састанку било је присутно око пет хиљада студената, делегата са различитих факултета и универзитета. Џон Р. Мот у свом говору приликом отварања говорио је о важности тог великог састанка. Мислим да једну реченицу из тог говора нећу никад заборавити: »Најтуробнији деле-гат овог великог састанка може нас спречити да примимо благослов који нам је одређен.«

Исто тако, најтуробнији познати грех у срцу било ког хришћанина може нас омести да живимо живо-том који има смисла. Страшна појединост са малим, милим гресима је то што не остају мали. Одређено им је да расту и да уништавају живот. Неко је рекао: »Свако попуштање преливни је вод кроз који дозвољавамо да нам живот отиче у канализацију.« Срце које пружа заклон познатом греху не може имати блиског додира са Богом, јер је грех изолатор. Он раскида човекову везу са небом. Онај који жели да се добро моли, мора се потрудити да добро и живи. Постоји само једна молитва за срце које носи грех, а она је: »Очисти ме!« Везаност за грех чини молитву, делотворну молитву, немогућом јер је »молитва сарадња са Богом. Грех је рад против Бога.«

Шта би ти помислио кад би пријатељ који те упорно позива да га посетиш закључавао врата приликом сваког твог доласка, и не би те пустио унутра? Ти би убрзо закључио: »Сигурно не жели да долазим, иако ме позива.« Управо на тај начин многи од нас поступају са Светим Духом. Чезнемо за Његовом силом у свом животу, а нисмо вољни да Му дозволимо да прође. Морамо се научити да не можемо ми користити Светог Духа, већ морамо дозволити Њему да нас употреби како сам одлучи.

Бог може да употреби било какву посуду, велику, малу, металну или дрвену. Али, она мора бити **чиста**. Тако, природно, прво што Свети Дух чини кад га позову да уђе у људско срце јесте да очисти живот. Он прво указује на све што је рђаво у њему. Прстом показује мале умилне грехе и каже: »Ово мора да се избаци!« Кад би неко имао рак, па би му хирург рекао: »Једино што може да вам спасе живот јесте операција,« свако би сматрао болесника крајње непромишљеним ако је одбије. Ипак, кад божански Хирург долази да из наших живота одстрани мажене грехе и да нам спасе живот, како их је много који кажу: »О, тога нипошто не могу да се одрекнем! Чини ми се да се од мене тражи више него од било кога другог!«

Да, то може изгледати тако. Књига Живе воде каже: »Ако те је Бог позвао да стварно будеш као Исус, Он ће те повести у живот распећа и понизно-сти, и на тебе ставити захтеве послушности, па нећеш бити у стању да следиш друге људе, или да се мериш према осталим хришћанима. Чиниће ти се да другима дозвољава да раде оно што теби не дозвољава. Тада заувек схвати да се срећеш непосредно са Богом, и да Он треба да има право да ти завеже језик, или окује руку, или затвори око, и то на начин на који као да не поступа са другима. А кад те живи Бог освоји на овај начин, а ти у тајности срца будеш задовољан и одушевљен овим нарочитим, личним, непосредним, љубоморним чуварем и управом Светог Духа над твојим животом, пронашао си предворје неба.«

»Вера нема никакве жеље да има своју вољу, која не би била у складу са Божјим умом,« каже један велики проповедник, јер би таква жеља у основи била подстицај на неверовање, а оно се не усклађује са Божјим просуђивањем и одлукама као најбољим водитељима. Вера зна да је Божја воља највише добро, и да ће нам се, на наше молитве, дати све што је за наше добро.

Једног дана веома озбиљно болесну жену упитали су да ли би желела да живи или да умре. Одговорила је: »Нека буде онако како је Богу угодно« »Али,« питао је посетилац, »кад би Бог упитао вас, шта бисте одабрали?« »Истину вам кажем,« дошао је одговор, »поново бих се ослонила на Њега.« И Фенелон је горљиво желео да живи по Божјој вољи. Молио се: »О, Боже, узми моје срце, јер сам не могу да Ти га дам. 'А кад га будеш имао, држи га, јер не могу да га сачувам за Тебе, и спаси ме од мене самог.«

Требало би да се сваки хришћанин моли са Фенелоном, да буде у стању да у свему слуша Божју вољу, и да увек може да каже: »Нека буде твоја воља!« Ако послушност узрокује патње и жртве, сети се мисли коју је изрекао један искусни хришћанин: »Невоље су благослов кад можемо Богу да се захваљујемо за њих. Трпљење је много задржало од грешења. Бог је имао једног Сина без греха, али никада ни једног који није подносио жалости. Ват-рена искушења стварају златне хришћане. Посвећене невоље су духовна унапређења.«

Радерфорд је узвикнуо: »О, колико дугујем срцу, млину и ужареној пећи мога Господа Исуса, који ми је сада дозволио да видим колико је добра Христова пшеница која пролази кроз Његов млин, Његову пећ, да од ње буде хлеб за Његов сто! Опробана милост боља је од милости; више је од милости; она је слава у повојима. О, како мало Христос добија од нас, које је задобио са много труда и бола. И како брзо би нам се вера смрзнула без крста!... Зашто да устукнем од плуга мога Господа кад на мојој души оре дубоке бразде? Знаш да је Он вредан домаћин. Он хоће летину.«

Ако ти је одређено да будеш »изузетни хришћанин,« и да останеш са Богом у молитви, са људима у служби, не жалости Светога Духа, него Му дозволи приступ. Руке подигнуте у молитви за силу морају бити чисте; руке испружене за спасење људи, не смеју бити сломљене. Давид је узвикнуо: »Даде ми Господ по правди мојој, по чистоти мојој пред очима његовим.« (2. Самуилова 22,21) Кортланд Мајерс то поставља овако: »Исусово име мора постати водећа сила у животу да би било и водећа сила у молитви.« То скоро да звучи као ропство, али није у грубом смислу речи; оно прелази у бригу и вођство Онога који нас је толико љубио да је умро да нас спасе. И ми можемо бити сигурни да ће Он тражити од нас да напустимо само оне појединости које повређују или ремете наш живот и наш однос са Њим.

8. ОДРЕЂЕНОСТ

Неки млади проповедник дошао је Сперцену, жалећи се што је његовим проповедањем само неколико њих доведено Христу. »Добро,« рече му Сперцен, »сигурно ниси очекивао да ће неко прихвати Христа на сваком састанку!« »О, не, свакако не,« рекао је проповедник. »Е, видиш,« наставио Сперцен, »баш то је узрок твог неуспеха.« Ми не само што морамо да »предузимамо велике ствари за Бога,« и »очекујемо велике ствари од Њега,« него, у својим захтевима морамо бити одређени. Многе наше молитве толико су уопштене да не знамо да ли је на њих одговорено.

Познат је случај жене, инвалида, која је живела у Спрингфилду, у држави Илиноис. Била је непокретна у кревету седамнаест година, скоро потпуно беспомоћна. Многе године молила се Богу уопште, да Он спасе многе душе. Једнога дана затражила је оловку и папир. Написала је имена педесет седам својих познаника. Три пута дневно молила се за свакога од њих. Писала им је да је заинтересована за њих. Писала је и хришћанским пријатељима за које је знала да су људи од поверења, и тражила од њих да им говоре о свом обраћењу; да учине све што је у њиховој моћи да би их довели до покајања и вере. Имала је непоколебљиву веру у Бога. У својој понизности, у озбиљној зависности од Бога, заузимала се за неспашене. У право време, свака од ових педесет седам особа отворено је исказала своју веру у Исуса Христа као личног Спаситеља.

Можда ти је познат извештај о дечаку, освајачу душа у Енглеској. Кад је овај дечак умро, отворили су кутију, коју је чувао са својим осталим драгоценостима, и у њој пронашли списак имена четрдесет дечака. Први дечак био му је друг из клупе у школи у време кад је био у посети свештенику и питао га шта може да уради за Господа... Сваки дечак са списка био је обраћен. Тај млади освајач душа узимао је имена, једно по једно, и у вери молио се за њега. Сваком дечаку давао је књиге на читање; показивао му одељке из Светога писма, молио се за њега Господу, све док се његовим заузимањем није обратио.'

Кратко време после грађанског рата у Америци, Д.Л. Муди одржавао је састанке у градовима на Југу. Једне ноћи дошао му је човек плачући и дршћући. Г. Муди каже: »Мислио сам да сам рекао нешто што га је изазвало, па сам почео да испитујем шта је. Открио сам да није ни реч могао да каже о ономе што сам говорио. 'Пријатељу мој,' рекао сам му, 'шта не ваља?' Завукао је руку у џеп, и извукао писмо' заталасане хартије, као да су сузе капале по њему. 'Синоћ сам добио писмо од сестре,' рекао је. 'Пише ми да се сваке ноћи на коленима моли Богу за мене. Мислим да сам најгори човек у Камберле-новој војсци. Данас сам сасвим сломљен. Сестра му је била удаљена око 100 км. Ипак, одговор на њене озбиљне молитве пуне вере било је његово спуштање на колена. То је био тежак случај, али Бог је чуо и одговорио на молитве ове побожне сестре па је човек постао иловача у лончаревим рукама. Убрзо је доведен у Божје царство—молитвама своје сестре.«

Заустави се за тренутак и погледај своје молитве! Колико одређених појединости тражиш од Бога из дана у дан? Обрати пажњу на неке изванредне молитве у Библији: Јаков се борио са Богом, молећи се да омекша Исавово срце, и браћа су се измирила. 1. Мојсијева 32,24-30. Илија је тражио да се затвори небо, и киша није пала три и по године. Јаков 5,17. Јелисије се молио за мртво дете, и оно је било враћено у живот. 2. О царевима 4,33-35. Јоахаз се молио за ослобођење од Сиријског јарма. Бог је чуо овај вапај и послао избавитеља. 2. О царевима 13,4. одговорио је на Језекијину молитву за избављење од Сенахеримове војске. 2. О царевима 19,20. Јавис се одређено молио Богу, и извештај кажа да је на молитву одговорено. 1. Дневника 4,10. Асина молитва је донела избављење од Етиопљана. 2. Дневника 14,11-12. Читај Јосафатову молитву записану у 2. Дневника 20,16-17.

Молитве Манасије, Јездре, Немије, Јова, Давида, Јеремије, Данила, Вартинеја, разбојника на крсту, Корнелија, и многих других указују на потребу да молитва буде одређена. У ствари ако се не молиш за одређене потребе, како ћеш знати да ти молитве нису услышене?

Д.Л. Муди каже: »Наше молитве лете око света а нисмо тражили ништа одређено. Ми ни не очекујемо ништа. Многи људи били би не мало изненађени кад би Бог одговорио на њихове молитве.« Не заборави да није дошао одговор на све одређене молитве, али све одговорене молитве биле су одређене.

9. ИСТРАЈНОСТ

Свет је посут неуспешним људима и женама којима је недостајала истрајност у тежњи ка одређеном циљу. Много новца изгубљено је на богатим извориштима нафте и у рудницима богатим рудом зато што су истраживачи пребрзо дигли руке. Не базирајући се на сметње, не мислећи на то што посада прети да ће га убити, Колумбо је у свој дневник свакога дана записивао: »И данас смо пло-вили на запад, што је био наш правац.« Његова истрајност донела је милионима у Европи нове прилике и могућности. Неколико месеци Едисон се трудио да постигне да му фонограф изговори: »Специја.« Уместо тога, упорно се јављало: »Пеција.« Едисон је на крају победио.

Истрајност увек побеђује. Људи и жене који су се истрајно молили, не само што су добили одговоре на своје молитве, већ су и духовно обогатили свет. Џорџ Милер молио се за обраћење своја три пријатеља. Изјавио је да је знао да ће постати хришћани јер је одлучио да се моли док то не постану. Ливингстон је умро на својим коленима и отворио нови континент за Јеванђеље. »Пре више од сто година изврстан број студената Јејл Универзитета свакога јутра пре зоре, у дугим зимским ноћима, вапио је Богу за пробуђење. Пробуђење је дошло, и познато је да се сваки студент универзитета предао Хирсту.«

Нека хришћанка у Енглеској имала је необраћеног мужа. Горљиво је желела да он прихвати Христа као свог личног Спаситеља. Муж јој је забранио да му о томе говори, али је знала да његов случај може поверити Богу. Рекла је у себи: »Дванаест месеци свакога дана молићу се за његово обраћење!« Свакога дана вапила је Богу, а муж се још није предавао, нити је показивао било какве знаке свести о својој грешности. Жена је рекла: »Издржаћу још шест месеци!« Издржала је. Још увек није било промене. Да ли да одустане? »Не.« рекла је. Молићу се Богу за њега докле год ми Бог даје да дишем.« Истог дана дошао је одговор. Муж је стигао кући на вечеру, али уместо да једе, пошао је у своју собу. После дугог чекања пошла је да сазна шта га је задржало. Тамо се налазио он на својим коленима и вапио Богу за милост. Био је потпуно обраћен и постао вредан хришћански радник. Ова жена је тражила и нашла. Искала је и примила, куцала је и отворило јој се, јер је куцала док одговор није стигао.

Нека сваки хришћанин на исти начин буде истрајан у тражењу Божје наклоности. Добро је ако имамо молитвени списак и о свакој појединости водимо рачуна како Бог одговара. Проверавајмо своје молбе Његовом речју, потчинимо их Његовој вољи, и држимо их прострте пред Њим док не дође одговор. И сами треба да искусимо како је »чекати у вери на Божја обећања најувисенија вредност у људском животу.« Свакако да је битна жеља и воља појединца за кога се молимо. Бог не крши вољу сваке особе без обзира колико се ми молили.

Понекад Бог одговара одмах. Данилова молитва услишена је одмах. (Данило 7,19,23) Понекад одговор касни. И тада можемо бити сигурни да је то кашњење за наше највеће добро. Озбиљна, искрена молитва углавном бива услишена, и ретко остаје без одговора, јер »акамоли Бог неће одбранили изабраних својих који га моле дан и ноћ?« (Лука 18,7,8) Понекад је Божји одговор различит од оног што молитељ очекује. Павле се три пута молио за избављење од трна у месу, а Бог је одговорио: »Не!« Павле се касније хвалио због тог одбијања. Бог му је дао нешто боље од оног што је тражио.

Често је Божји одговор далеко изнад очекивања детета које се моли. »Зови ме,« Божја је порука теби, »и одазваћу ти се, и казаћу ти велике и тајне ствари, за које не знаш.« (Јеремија 33,3) Давид каже: »Дуго чеках Господа, и саже се к мени, и чу вику моју.« (Псалам 40,1)

Он ће одговорити и Теби, ако на Његов одговор дуго чекаш у духу истрајности. Моли се без прес-танка! Христос је тако радио. Живео је у духу молитве. Никада се не предај! Исус чезне да уђе у твоје срце, да понови своју победу у твом срцу, своја чуда у твом послу. Али мораш одржати непрекинуту везу с Њиме.

10. ПОТЧИЊАВАЊЕ

Конечно, наше молитве увек треба да буду у духу »Нека буде Твоја воља!« Понекад пред Бога износимо Његова обећања, али прикривамо услове под којима се она испуњавају. Исаија нам каже: »Није окрћала рука Господња да не може спасти, нити је отежало ухо његово да не може чути.« И пророк не застаје овде. Додаје своју јаку негативну реченицу: »Него безакоња ваша раставише вас с Богом вашим, н греси ваши заклонише лице његово од вас, да не чује.« Давид каже: »Да сам видео у срцу свом безакоње, не би ме услишио Господ.« (Псалам 66,18) Где нема потчињавања молитве су, врло вероватно, себичне. Тражимо Његов благослов не за Његову славу, не за добро других, него за себично хвалисање. Зар се у Јововом искуству не налази и поука за нас? Читамо да Господ поврати што беше узето Јову по што се помоли за пријатеље своје.«

Никад хришћанин не би смео да израз »Нека буде Твоја воља« претвори у изговоре што у молитви није истрајао, што није успео да победи у свакодневном животу, или што нема силе за хришћанску службу. Немој никад рећи: »Молио сам се Богу за победу над маном свог карактера, а Он то није остварио, па морам да кажем: »Нека буде Твоја воља.« Или: »Молио сам Бога да ми помогне да задобијам душе а још увек нисам способан за лични рад, па морам да кажем: »Нека буде Твоја воља.« Никад не сакривај сопствене слабости изразом »Нека буде Твоја воља.«

Понекад не схватамо да овако поступамо, јер живимо у тешком времену кад многи хришћани проводе своје

време говорећи и слушајући светске новости, а пропуштају да одвоје времена да се упознају са својим срцима. Аутомобил, радио, и стотине других ствари одвлаче нас од тихог часа, док многи од нас не постану странци свом Богу и сопственим срцима. Размишљање је вештина која се не негује. Сви треба да се молимо са Давидом: »Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје, и види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вечни.« (Псалам 139,23.24)

Јутарњи час VIII

А у јутру врло рано уставши изиђе, и отиде на само, и онде се мољаше. (Марко 1,25)

»Јутарња молитва је нарочито важна. Не смеиш да се суочиш са новим даном пре него што се суочиш са Божијим лицем, нити посматраш лица других људи, док не погледаш Његово. Не можеш очекивати победу, ако отпочињеш дан само у својој сили«

Р.Ф. Хортон, Победа у Христу

Хришћанин је као ронилац. Сваки дан урања у средину која настоји да сатре његов духовни живот. Сигурност му зато зависи од везе са небом. Свакога дана, пре изласка, хришћанин треба да провери своју везу, да буде сигуран да може безбедно да урони у свакодневне послове са свим њиховим обавезама и препрекама.

Т.Л. Кајлер каже: »Сваки дан треба отпочети са Богом и на коленима. Немарно отпочиње дан онај ко напушта своју собу без тајног састанка са својим небеским Оцем. Прави хришћанин улази у своју клет по своје наоружање и 'следовање' за дневни марш, са свим сукобима који га очекују. Као што се путник на Блиском истоку припрема за спаран пут товарићи на камилу, у сенци палме, мешине пуне воде са свежих извора који извиру испод корења палме, тако и Божји путник узима свеже резерве са неисцрпног извора. Јутро је златно време за побожност. Милости ноћи подстичу на захвалност. Одушевљено срце које је у љубави са Богом, почиње да лети, као шева, ка капијама неба. Захвалност, вера, продубљено поуздање, све нас наводн на јутарње разговоре с Њиме, који никад не дрема, него на свом престолу чека наше јутарње дружење. Сви се добро сећамо Бањановог прелепог описа Поклониковог ноћења у Соби мира, која је гледала на излазак Сунца, и како је, док се раздањивало, устао и певао. Ако је египатски камени 'Мемнон' стварао музику кад би се на његовим каменим обрвама поиграли први зраци Сунца, побожно срце не треба да ћути кад нам Бог дарује јутро да се радујемо. Никакав притисак посла, ни обавезе у кући не би смели да потисну јутарњу молитву.«

Ево још једног позива да се поштује јутарњи тренутак молитве: »Суочавај се са свакодневним послом под утицајем неколико осмишљених тихих тренутака које је твоје срце имало са Богом. Не сусрећи друге људе, чак ни оне из своје породице, док се претходно не сретнеш са великим Гостом и уваженим Пријатељем свог живота — Исусом Христом. Сретни се са Њиме насамо. Дружи се са Њиме редовно. Сусрећи се с Њиме са Његовом отвореном књигом савета пред собом, и суочавај се с ванредним и редовним свакодневним дужностима под утицајем Његове особе, како би Он надзирао свако твоје дело.«

Животно начело једног хришћанина из прошлог века сажето у неколико реченица објашњава како је он успевао да живи узорним животом: »Тражи стисак Христове руке пре сваког делића посла, сваког тешког задатка, сваке борбе, сваког доброг дела. Пригни своју главу у росној свежини свакога јутра, пре него што пођеш да се суочаваш са дневним дужностима и опасностима, и чекај на Христов благослов док полаже своје руке на тебе. То су руке благослова. Њихов додир ће те надахнути храброшћу, силом, и лепим, племенитим животом.«

Бонар, из чијег песничког пера су потекле многе небеске поруке, овим речима сведочи о важности јутарње молитве:

*»Почни дан са Богом,
И Он ће водити тебе.
Од Њега нам долази помоћ,
У Његове руке морамо ставити себе.
Потражи Га и пред први оброк,
Небеску храну Он ће ти дати,
У Његовој близини борави,
И са братом ћеш у миру ходати.
И кад тако дан отпочнеш,
Имаћеш јасан став.
Послови твоји цветаће,
Из тебе зрачиће љубав.«*

Хришћанин, који је из искуства научио колика је вредност јутарње молитве, изјавио је: »Ако тихи час не претходи дневним задацима, постаћемо у својој служби људима нервозни и напети. Наш ће се полет исцрпсти, и неке наше способности ће огрубети. Изгубићемо веру, а са вером изгубићемо и силу.«
»Претерана запосленост,« каже Роберт Луис Стивенсон »било на пољу, било на пијаци, знак је мањкава праве животности.«

Остварење свих наших дневних делатности зависи од молитве. Овакво поступање довело је благослове у многе животе. Редовна јутарња молитва може из темеља да преобрази живот тамо где је најслабији. Посветити овим тихим тренуцима заједништва са Богом пола сата, хранити се Његовом речју под вођством Светога Духа и слободно разговарати с Њиме о Његовим могућностима и о нашим потребама за тај дан — значи кренути у дан из самих небеских дворова. Целог дана Христовом силом можемо живети са благословима које смо задобили на почетку. Притисак дужности само увећава нашу потребу за молитвом. Усред веома захтевног и запосленог раздобља Исус »ујутру врло рано уставши мољаше се Богу.«

Искуство хришћана у свим вековима наглашава важност преданог неговања навике јутарњих разговора са Господарем свемира. Бог је рекао Мојсију: »И буди готов за сутра да рано изађеш на гору Синајску, и станеш преда ме наврх горе. Али нека нико не иде с тобом.« (2. Мојсијева 34,2.3) Требало је да се на гори сретне са Богом. Тако је поступио, а кад се вратио, лице му је сијало. Давид каже: »Ујутру слушах глас мој, ујутру стојим пред тобом и чекам.« »Рано ми јави милост своју.« (Псалам 5,3; 143,8) Исаија је имао своје јутарње састанке са Богом, јер каже: »Буди свако јутро, буди ми уши, да слушам као ученици.« (Исаија 50,4) Данилу је јутарња молитва била тако важна да је радије дозволио да буде бачен у лавовску јаму, него да пропусти да се моли. О нашем Спаситељу, Створи-тељу Неба и Земље, каже се да »ујутру врло рано уставши изиђе, и отиде насамо, и онде се мољаше.« (Марко 1,35)

Говори се да је Веслин последњих четрдесет година живота устајао у четири сата ујутро, и проводио један до два сата у посвећеном проучавању Библије и молитви. Џон Квинси Адамс јутром је проучавао Библију и о свом обичају рекао: »Чини ми се да је то

најприкладнији начин да се отпочне дан.« Лорд Кернс, изразито запослен човек, свакога јутра је сат и по посвећивао проучавању Библије и тајној молитви. Џ. Х. Тејлор није никад дозвољавао да му дужности, које су се као таласи обрушавале на њега, засене навиком јутарње молитве. За њега је она увек била неопходна. Познато је да је и у раздобљима највећег посла устајао у три сата ујутро да не би пропустио своје време проучавања Библије и молитве. Д.Л. Муди говорећи о важности молитве каже: »Генерал Хавелок, ако је марш био одређен за шест сати, устајао у четири, само да не изгуби драгоцену могућност да пре поласка одржи своје часове заједништва с Богом.« Сер Мејџу Хејл је рекао: »Ако ујутро пропустим читање Божје речи и молитву, тога дана ништа ми не иде како треба.« Многи су разлози због којих никад не бисмо смели да пропуштамо тренутке јутарњег заједништва са Богом. Један од њих садржи разјашњење тајне како се може одржати на врху плиме која око нас толико снажно дивља и не дозволити јој да нас повуче у дубину.

Кад непријатељ нападне војника, за њега је прекасно да тек тада узме оружје. Он мора да буде припремљен. То мораш и ти, а молитва је најбоља могућа припрема за сусрет са догађајима дана. Она ће ти помоћи да обавиш послове који те очекују, да понесеш терете, да решиш потешкоће, и да увећаш своја задовољства. Јучерашњи труд и разочарења сакривени су ујутру иза завесе ноћи, а данашње бриге још нас нису сасвим обузеле. Некако као да све око нас говори: »Утолите и **познајте** да сам ја Бог!« Један раноранилац навео је пет предности јутарње молитве:

- 1- *Осигурано време тишине*
- 2- *Економичност — остали сати су препуни .*
- 3- *Квалитетан тренутак дана*
- 4- *Утисци се одржавају током целог дана*
- 5- *Изгледа да је то и Учитељу најдражи час!*

Међутим, план да се одржава редовна јутарња молитва не може да се спроведе без одређеног труда. Своја задужења мораш да планираш веома одлучно. Сотона ће, на све могуће начине, покушати да избаци то време јутарњег посвећења. Покушаће да те наведе да се осећаш преаузетим, да ти разум испуни себичним плановима и тако неприметно заборавиш своје јутарње задужење. Он зна да ћеш, ако занемариш молитву, да се оклизнеш и срозаш тамо где ће лако моћи да те шчепа. Али Бог ти може помоћи да запамтиш своја задужења, ако Га за то замолиш. Један младић је тако чврсто одлучио да ујутро одржава своје сусрете са Богом, да је, из јутра у јутро, урањао главу у умиваоник са водом, све док се код њега коначно није усталила навика да устаје свеж и ведар.

Сваки би хришћанин морао да зна како је велики удео самоконтроле у окретању мисли ка узвишеним темама. Ум ће лако полетети ка остварењу стотину планова. Подсећање на мноштво обавеза настоји да оптерети јутарњи сусрет са Учитељем. Живот је толико пун, неизоставне бриге тако често настоје да угуше

наше најбоље намере, да се мора бдети и молити како би се остварила ова навика раних сусрета са Богом. Али кад се једном постигне, каква друга навика би је могла заменити а да буде слађа, са више задовољава? Кад на свог Небеског Оца пренесемо све тешкоће које нас окружују, у нас се усељава Његов мир и сила за обављање послова; сви планови у чији успех сумњамо, све речи и послови које треба да урадимо, постају благословени добром јер смо надахнути Његовим Духом.

Заиста је срећан хришћанин који се верно одазива својим заказаним јутарњим сусретима са Богом. Он је научио како да исправно отпочне свој рад. Научио је да тражи од Бога помоћ пре почетка, уместо после свих својих покушаја и неуспеха, и да молитву користи као први извор помоћи, а не последњи. Он полаже темељ правом успешном животу. Сваки хришћанин који од почетка дана са Богом зна за срећу, утеху и помоћ, више ће се молити током дана, и увече ће се поново срести са истим непроменљивим Пријатељем, да рука која ујутро откључава врата, може увече да их осигура за ноћ.

Кад молитва не успева IX

»Да сам видео у срцу свом безакоње, не би ме услишио Господ.« (Псалам 66,18)

»Ако понизног срца у свакој невољи и тешкоћи тражиш Божје вођство, Његова Реч је залог да ће ти милостиво бити одговорено. А Његова Реч никад не изневерава.«

Пре више година један од светски познатих нау-чника је изјавио да је »молитва најмоћнија сила у свемиру, али је хришћански свет слеп за то.« Ставимо поред овога и изазов за молитву, који се појавио у једном од часописа за унапређење мисије: »Ми са скоро свих страна занемарујемо подстицај ка успеху, који је, после пола века проучавања савремене мисије, недавно објављен: Од Дана Духова, ни у једној земљи није било ни једног духовног пробудења а да оно није отпочело у удруженој молитви, макар њих двоје или троје. Ни један такав покрет усмерен ка људима напољу, није се настављао чим су ослабили такви молитвени састанци. И Божја реч у било којој земљи, на било ком месту, слободно је текла и била прослављана увек у једнакој размери са молитвама и посредовањем оваквих скупова.«

Заиста, »молитве су допринеле далеко више него што овај свет може да претпостави.« На једином скупу уметника постављено је питање: »Како најбрже могу да се обнове унутрашње снаге после раздобља великих напора?« Предлагани су различити начини, али, кад су Хајдна, великог композитора, упитали за његов метод, одговорио је: »У својој кући имам капелу. Кад сам исцрпљен, одлазим да се молим. Овај лек ме никада НИЈЕ изневерио.«

Говорило се за једног машиновођу да ни један једини живот није изгубљен кад је он управљао локомотивом. Кад је једном несрећа избегнута за длаку, путници су потрчали и захваљивали му што им је спасао животе, а он им је говорио да се захвале Богу, јер их је Он заштитио. »Кад год улазим у кабину,« наставио је, »увек обавезно кажем: Господе, ово је Твој воз, Твој посао, а ја сам Твој помоћник који ради за Тебе. Ово су Твоји људи. Помози ми да се добро старам о њима!«

Турски султан је 1839. године објавио да у његовој царевини не сме више бити представника хришћанске религије. Др Гудел је дошао у кућу др Хемлина, свог друга мисионара, са жалосном вешћу: »Са нама је свршено. Морамо да одемо. Више конзула и амбасадора изјављује да нема смисла суочавати се са непријатељством овог осветољубивог и необузданог владара.« Др Хемлин је одговорио: »Султан свемира може, као одговор на молитву, променити уредбу турског султана.« Дали су се на молитву. Следећег дана султан је умро, и уредба никада није спроведена. У току много година хришћански мисионарн доживљавали су сличне одговоре на молитве.

Помоћу молитве све је могуће. »Кад Свети Дух додирне сваку кап крви која протиче кроз вене, човек који клечи на својим коленима има полугу испод брда, којом, ако треба, може брдо да баци у море, и може да присили небо и земљу да признају моћ Његовог имена.«

Али молитва — такозвана молитва — понекад не успева. Једна девојчица била је остављена сама с куварицом и дадиљом. Ушла је у кухињу, и куварица се спотакла о малог уљеза. Девојчица је плачући похитала у мајчину собу, и кад ју је дадиља прона-шла, девојчица је у загрљају држала мајчину кућну хаљину. »Шта радиш овде?« питала ју је дадиља. »Тражим маму,« кроз плач је одговорила девојчица. Али хаљина која је остала у кући није могла да замени маму и пружи утеху повређеном детету.

На исти начин, молитва од које је остала само форма, не може да утешн људско срце, ни да пружи силу за живот.

Ако хришћанин не дозволи да молитва извади грех "из његовог живота, грех ће истерати молитву из" његовог живота. Као светлост и тама, ово ДВОЈЕ не иде заједно. Дати уочиште познатом греху исто је као сећи телеграфски вод. Машина може да даје сигнале, али порука не стиже на други крај. Грех прекида везу са небом. Кад молитва не успева треба да се поправи машина на нашем крају, а најбржи начин да се то уради јесте озбиљна молитва Богу: »Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени.«

Једна од најжалоснијих чињеница у свету је да Бог одговара на мали број наших молитава. Ипак, молитва

не треба да не успе. И никад се не догађа да не успева ако јој је дато одговарајуће место у животу. Молитва у бити никада не сме да заузме друго место у животу. Кад молитва постане другостепена, или случајна, изгубила је своју силу. Сви истакнути људи молитве били су они који су се молили онако природно како су јели, или дисали, користили светлост, или новац. Они никад нису покушавали да живе без ње. Она је део снабдевања и токова живота. Сматрали би да су гладни, да су банкротирали, ако би покушали да двадесет четири часа живе без молитве. Многи од нас верујемо у молитву, и имамо користи од ње, као од неке »нарочите одеће« за живот, пожељног и корисног друга у нашим настојањима, и ништа више. Резултат је да она никад и не постаје ништа више, па настављамо да живимо у сиромаштву.

Међутим, упамти да молитва никад не мора да не успе. И не заборави њене могућности. Она је раступила воде мора, учинила да вода потече из камене стене, покретала реке, затварала уста лавовима, хранила мноштво, лечила болесне и дизала мртве. Обуздавала је људске страсти, обраћала људе и жене, тешила сломљена срца, новом надом надањивала уплашене, разочаране ученике. Све је ово учинила молитва, и много више. Оно што је чинила, она још увек може да оствари. Иста је јуче, данас и сутра, све док се не оконча време милости.

Ништа друго неће нам пружити тако јасну слику о нама самима или о Христу, као тајна молитва. И више од тога, соба тајне молитве наша је станица на којој се повезујемо са великом Динамом на небу и примамо силу да живимо

животом који има смисла, животом победе над грехом, животом оданог освајача душа. Бити сам са Богом на молитви сигурно је јединствена хришћанинова предност и његова највећа потреба. Јер, једино што ће омогућити хришћанину да свет освоји за Христа јесте МОЛИТВА.